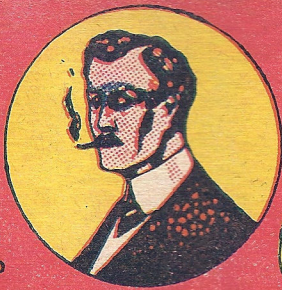

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 593

Het Burmeister-Concert

15 Cent

NIEUWE SERIE.

I. M. G. VORK
MARIALAAN 57
M61 XA ZWANENBURG
TEL. 02907 - 5446

Het Burmeister Concert.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een ongewenscht bezoek.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op Cornhill, vlak bij Leadenhallstreet, een der drukste verkeerswegen in de City van Londen verheft zich een reusachtig groot gebouw, dat geheel voor kantoren is ingericht.

Dit gebouw, dat geheel van rooden baksteen opgetrokken is, maakt een imposanten indruk en werd gebouwd voor rekening van de Wholesale Company William Carlyle & Co., die er de geheele benedenverdieping van in gebruik had.

Op het oogenblik, dat ons verhaal aanvangt, is zoo juist een als heer gekleed man de treden van de hardsteenen stoep opgegaan, na in zijn zak getast te hebben, alsof hij wilde voelen, of zich daar nog datgene bevindt, wat hij denkt noodig te hebben en is op het oogenblik in gesprek met den portier, die hem herhaaldelijk iets schijnt te vragen en waarop de man steeds hetzelfde schijnt te antwoorden.

Na een paar minuten, als de portier blijkbaar het vergeefsche van zijn pogingen inziet, en de schouders ophaalt, gaat hij naar een groote eikenhouten deur, waar hij aanklopt.

Na het gedempt klinkende „Come in” vanuit het inwendige van de kamer, ging de por-

Raffles 593.

tier naar binnen en is weldra in gesprek met zijn meester.

„Wat wil de man toch van mij?” vroeg William Carlyle aan den voor hem staanden portier.

Deze haalde de schouders op en antwoordde, terwijl een lachje om zijn lippen speelde:

„Het was mij tot mijn groote spijt niet mogelijk iets van hem te weten te komen, sir; hij herhaalde steeds, dat hij mr. Carlyle zelf over een dringende zaak moest spreken.”

„Welnu, laat hem dan binnen wanneer ik schel.”

De portier boog voor zijn chef en ging heen.

De wrevel, die zich gedurende het korte onderhoud op het gelaat van den bankier vertoond had, week langzaam weer voor de koude, onverschillige uitdrukking, die het gewoonlijk vertoonde.

In het voorbijgaan wierp hij een blik in den spiegel, trok, als naar gewoonte, zijn das terecht en ging voor zijn schrijfbureau zitten.

William Carlyle was een man van ongeveer vijf-en-vijftig jaar.

Hij behoorde tot de groote financiers van

Londen en het hing van zijn wil af, om de fondsen heden op te drijven en ze misschien morgen reeds weer te doen dalen.

Hij was over het algemeen niet zeer bemind, want men vertelde van hem, dat hij geen gevoel bezat voor zijn medemenschen.

Toch werd zijn naam vaak genoemd in verband met verschillende werken van liefdadigheid. Wanneer er lijsten rondgingen, waarop de aristocratie en de rijke koopmansstand voor een zeker bedrag teekende, dat ten goede zou komen van het een of ander gesticht, hetzij voor blinden of doofstommen, of voor oorlogsverminkten, dan stond zijn naam vaak bovenaan, ofschoon booze tongen fluisterden, dat hij dat minder deed uit liefdadigheidszin, dan wel uit een oogpunt van reclame.

Het spreekwoord luidt, dat men nimmer een koe bont noemt, waaraan geen vlekje is en dit scheen ook hier het geval te zijn, daar Carlyle over het algemeen niet gunstig bij zijn medemenschen stond aangeschreven.

In hoeverre zij hieraan gelijk hadden, moge uit het verloop van dit verhaal blijken.

De bankier scheen druk bezig te zijn met het nazien zijner boeken. Na een korte poos drukte hij op den knop eener electriche bel, die op de schrijftafel stond, om zich daarna dadelijk weer met zijn boeken bezig te houden.

Na eenige oogenblikken werd de deur die van het privé-kantoor naar het hoofdbureau voerde geopend en de portier verscheen.

Deze wees naar het midden van het vertrek en zei:

„Ga binnen!”

De bezoeker gaf gevolg aan deze uitnoodiging; terwijl de portier de deur dadelijk weer achter den binnentredende sloot.

De bankier scheen den bezoeker eerst niet op te merken, maar rekende verder. . . .

Hij had geen oog voor den man en toch zou hij zeker meer aandacht aan hem hebben gewijd, zoo hij slechts één enkelen blik op hem geworpen had.

De bezoeker gedroeg zich namelijk zeer ongewoon. Hij vertoonde niet het minste spoor van beleefdheid, gezwegen van onderdanigheid, hetwelk gewoonlijk de bezoekers van den bankier kenmerkte.

Hij was midden in het vertrek blijven staan. Hij had de armen over elkander geslagen en zijn oogen waren voortdurend op Carlyle gevestigd.

De vreemdeling was groot en slank en in het zwart gekleed, waardoor hij nog slanker scheen.

Hij had zwarte handschoenen aan en een zwarte das om. Een dichte, zwarte haardos

omlijstte het bleeke gelaat, waaruit een paar fonkelende oogen te voorschijn kwamen.

Zijn gansche verschijning had bij den eersten aanblik iets onaangenaams, iets onheilsPELLENDS.

Ook de bankier scheen dezen indruk te krijgen, toen hij opkeek en den vreemdeling aanzag; hij stond op, terwijl zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking aannam.

„Neem mij niet kwalijk, ik was zoo. . . . ik had niet. . . . maar wilt u niet plaats nemen?” vroeg hij verward en wees naar een stoel, die naast zijn schrijfbureau stond.

De vreemdeling bleef nog steeds onbeweeglijk in het midden van de kamer staan.

William Carlyle vroeg nu kort en scherp:

„Met wien heb ik de eer?”

Thans eerst scheen er leven in den vreemdeling te komen.

Hij ging naar het schrijfbureau, zonder op de vraag van den bankier te antwoorden, maar hield zijn oogen onafgebroken op het gelaat van Carlyle gevestigd.

Hij bleef voor den bankier staan. Zijn dunne lippen bewogen zich nauwelijks, toen hij begon te spreken.

Zijn stem klonk vreemd en het was alsof hij met zijn gedachten in een andere wereld toefde.

„U kent mij niet, sir, en mijn naam zal ik maar niet noemen, daar dit zou zijn een vooruitloopen op de geschiedenis, welke ik u zal verhalen en waarnaar gij noodzakelijk moet luisteren, niet alleen daar zij zeer interessant is, maar ook omdat gij daar zeer na bij betrokken zijt.”

Bij deze geheimzinnige woorden overviel Carlyle een onaangenaam gevoel, en onwillekeurig zochten zijn oogen naar den knop van de electriche bel, waarmede hij gewoonlijk zijn ondergeschikten riep.

De vreemdeling had dit duidelijk opgemerkt en een verachtelijk lachje verscheen op zijn gelaat.

„U moet niet bellen, mr. Carlyle,” zei hij, „maar mijn geschiedenis aanhooren, want ik heb u reeds gezegd dat u die aanhooren moet.”

Zijn stem was dreigend geworden en zijn zwarte oogen schoten vuur; de bankier kwam geheel daarvan onder den indruk.

Op een gebiedende handbeweging van den vreemdeling ging hij eenigzins geïntimideerd zitten en keek met spanning naar den vreemden bezoeker, die tegenover hem had plaats genomen.

De bankier gevoelde zich onbehagelijk en een onwillekeurig gevoel van angst snoerde hem de keel dicht en deed zijn hart sneller kloppen.

De vreemdeling had een gemakkelijke hou-

ding aangenomen en begon met halffluide stem het volgende te vertellen:

„Er waren eens twee vrienden. Het waren brave en eerlijke, maar arme menschen, die hun geluk zochten in gemeenschappelijke arbeid, maar dat niet vonden.

Een van hen kreeg onverwachts een groote erfenis.

De beide vrienden waren steeds gewoon geweest vreugde en leed met elkander te deelen, en zoo kwam het hem, die de erfenis ontvangen had, als van zelf sprekend voor, dat het geld niet alleen aan hem, maar aan hen beiden toebehoorde, en zodoende vestigden zij een zaak voor gemeenschappelijke rekening.

Zoo weinig als het geluk hen tot dusver ook gediend had, evenzoo voorspoedig ging het hen nu.

Al hun ondernemingen gelukten en reeds na eenige jaren hadden zij het tot een aanzienlijk vermogen gebracht.

In die dagen zou het zeer moeilijk geweest zijn precies te zeggen wie van hen beiden het grootste aandeel in de vermeerdering van hun kapitaal had gehad."

De spreker zweeg een oogenblik en zijn oogen, die tot dusver op den grond gericht waren, vestigden zich nu langzaam op den bankier.

Carlyle voelde dezen blik meer dan hij hem zag en een lichte beving ging door zijn leden.

Maar spoedig herstelde hij zich en trachtte van het oogenblik, waarop de verhaler zweeg, gebruik te maken om hem in de rede te vallen.

„Ik weet niet, sir" begon hij.

Maar de bezoeker sneed zijn woorden af met een korte, gebiedende handbeweging en ging op denzelfden toon voort:

„Pardon, ik ben nog niet gereed. De rijkdom maakte het hart van dengene, die eigenlijk geen aanspraak mocht maken op het grondkapitaal van de zaak, koud en ongevoelig.

Zijn zinnen geraakten steeds meer verward; hebzucht en gierigheid werden zijn eigenschappen en verstikten ieder gevoel voor recht en waarheid."

De vreemdeling hield weer een oogenblik op en vestigde nogmaals zijn scherpe oogen op Carlyle.

Deze was bleek geworden en zat bewegeloos op zijn stoel; slechts zijn moeilijke ademhaling verried, dat hij een hevigen strijd in zijn binnenste voerde.

De vreemdeling scheen den bankier met zijn blikken te willen doorboren, toen hij, nu met verheffing van stem, voortging:

„Hij werd een schurk, en daar zijn vriend,

wien hij alles te danken had, in zijn goede trouw er reeds van had afgezien om zijn aanspraken op wettelijke manier te laten regelen, maakte hij van diens goedgeloovigheid gebruik om zich meer en meer als de leider der zaken op te werpen.

„De ander liet zijn vriend begaan en hij was zeker niet geheel vrij te pleiten van een zekere nonchalance en een onvergeeflijke onverschilligheid, ofschoon daarmede het gedrag van den eerstgenoemde niet goed te redeneeren, of ook maar iets te vergoelijken valt.

„De gevolgen bleven niet uit. Op een gegeven oogenblik had de slimste der twee het heft in handen; hij stelde zijn vriend voor de keus, uittreden of liquideeren.

„Tot het laatste werd besloten en dat was het ongeluk, want nu kwamen allerlei zaken aan het licht, die het daglicht niet konden velen.

„Er kon slechts een klein kapitaal worden gered, hetgeen hem, die hier zonder eenige meegevoel voor zijn voormaligen vriend handelde, diende als grondslag voor een nieuwe zaak, welke geheel steunde op de basis van de oude zaak.

„De ander kon met zijn klein kapitaaltje niets uitrichten en op zijn verzoek om opname in de nieuwe onderneming, ontving hij een botte weigering.

„De ongelukkige was eerst radeloos, toen hij zich door de lage streken van zijn voormaligen vriend van alles beroofd zag; maar toen hij ook nog ondervond, dat de ellendeling er zelfs niet tegen opzag hem ook nog verdacht te maken, toen brak hem het hart . . . en hij bracht zich om het leven, terwijl zijn huisgenooten achterbleven in den ellendigsten toestand.

„Die schurk, die mijn ongelukkigen broeder vermoord heeft, zijt gij, William Carlyle!"

De vreemdeling was opgestaan en had de laatste woorden zijn tegenstander woedend in het gelaat geslingerd.

Zijn oogen schoten vlammen, zijn magere vingers vormden zich als klauwen op het groene laken van het schrijfbureau.

Hij bleef bewegingloos staan en er verliepen verscheidene minuten voordat de bankier iets kon zeggen.

Men hoorde alleen het tikken van de pendule, die op den schoorsteen stond, en de ademhaling van den vreemdeling, die ononderbroken naar het doodsbleeke gelaat van den bankier keek.

Eindelijk vermande deze zich en zei met bevende stem:

„U bent Charles Rawlinson, die"

. . . . Tot nu toe in Indië was en nu geko-

men is om den dood van zijn ongelukkigen broeder te wreken," voleindigde deze.

William Carlyle had langzamerhand zijn tegenwoordigheid van geest teruggekregen en zei, terwijl hij moeite deed om te glimlachen:

„U bent op een vreeselijk dwaalspoor, wanneer u meent dat ik de oorzaak van den dood van den armen Fred ben. Ik ben steeds. . . .”

„Zwijg!" viel de bezoeker hem in de rede.

„Ik ben niet hierheen gekomen om mij iets door je te laten voorliegen. Je kunt weliswaar aan de weduwe haar man en aan de kinderen den vader niet teruggeven, maar toch iets weer goedmaken door je schuld te bekennen en behoorlijk voor de achtergeblevenen te zorgen.

Die achtergeblevenen wenschen niet dat je je zult ruïneeren, maar wel, dat je eenige verplichting op je zult nemen. Geef een schriftelijke verklaring van je schuld en zorg voor hun levensonderhoud, dan zijn wij quitte. Maar als je weigert, dan. . . .”

Er lag iets ontzettend dreigends in den blik en het plotselinge zwijgen van den man. Zijn stem had hard en wreed geklonken en nu hij zweeg, maakte hij met een plotselinge beweging zijn jas open en haalde uit zijn binnenzak een voorwerp te voorschijn, dat een cilindervorm had en dat als een stuk blank metaal een matte glans verspreidde.

De bankier had iedere beweging van den vreemdeling gevolgd en stak nu zijn hand uit om te bellen.

Maar op hetzelfde oogenblik legde de vreemdeling zijn magere, gele hand op den knop en hield het blinkende voorwerp Carlyle voor oogen.

„Verweer je niet, ellendeling!" riep hij. „De geringste beweging, het minste geluid heeft je onmiddellijken dood ten gevolge. Niemand van je personeel, niets kan je redden, als ik dit voorwerp laat vallen. Het is een handgranaat, die alles hier vernietigen kan.”

Bij deze woorden deinsde de bankier terug.

„Ge zijt krankzinnig," riep hij.

De vreemdeling lachte en zijn perkamentachtig gelaat begon te grijnzen.

„Ja, je hebt gelijk, ik ben waanzinnig. Maar dat heb jij mij gemaakt, toen je mijn broeder tot zelfmoord gedreven en de zijnen zoo namenloos ellendig hebt gemaakt!

„Ik ben krankzinnig van kommer en verdriet over de ellende, die ik hier gevonden heb en die jij, alleen jij, hebt veroorzaakt.

„Kies dus nu! Wil je schuld bekennen en weer goed maken, voor zoo ver je kunt, hetgeen je misdaan hebt, of verkies je den dood?"

De bankier had wel bemerkt, dat zijn bezoeker, al was hij ook niet krankzinnig, toch

zeer overspannen en misschien wel ontoerekenbaar was.

Hij begreep zeer goed, dat het geraden was, om op zijn voorstel in te gaan, al was het maar voor den schijn. Misschien zou er later wel een uitweg te vinden zijn.

„Mr. Rawlinson," zei hij daarom, „ik ben bereid, uw voorstel aan te nemen en verzoek u om mij te zeggen, wat ik doen moet.”

„Goed," antwoordde Rawlinson, „luister dan!"

Carlyle had heelemaal geen plan, om zich naar den wil van Rawlinson te schikken, doch hoopte op een onvoorziene gebeurtenis, welke hem uit de macht van den overspannen man zou bevrijden.

Deze onvoorziene gebeurtenis deed zich dan ook werkelijk voor, want op dat oogenblik werd een korte klopp op de deur gehoord en trad, zonder dat antwoord was afgewacht, een man de kamer binnen.

Deze man behoorde tot het kantoorpersoneel van Carlyle. Hij vervulde de post van boekhouder en droeg den naam: Georges Layard.

Hij kwam binnen met een aantal brieven in de hand, welke blijkbaar door den chef geteekend moesten worden.

Nauwelijks had Carlyle hem gezien of hij sprong bliksemsnel op, snelde hem tegemoet, verschool zich achter den rug van den breedgeschouderden man en riep luidkeels:

„Help, help! Een krankzinnige! Help!"

Met een luiden schreeuw sprong thans de bezoeker van zijn stoel op.

„Schurk, je zult mij niet ontsnappen!" riep hij en slingerde het kleine, blinkende voorwerp naar den bankier.

Nauwelijks had de handgranaat den vloer geraakt, of men hoorde een hevigen knal. Er steeg een vlam op, die echter dadelijk weer door de zich ontwikkelende kruitdamp werd gesmoord.

Tegelijk met den knal hoorde men een doordringenden gil.

Toen de kruitdamp langzaam opgetrokken was, zag men William Carlyle, weliswaar bleek en bevend van angst en schrik, maar overigens ongedeerd tegen de deur geleund staan; terzelfder tijd drongen eenige kantoorbedienden naar binnen.

Maar op het vloerkleed lag de boekhouder George Layard, in een bloedplas, een scherf van de granaat had hem den rechterarm bijna van het lijf gescheurd.

Toen de bankier begreep, dat hij ongedeerd was gebleven en dat alleen de ongelukkige, achter wien hij beveiliging gezocht had, gewond was, keerde zijn kalmte en koelbloedigheid terug.

„Neemt dien krankzinnige gevangen!" riep hij en wees naar Charles Rawlinson, die tegen het schrijfbureau geleund stond en onbeweeglijk naar den gewonde keek, die bewusteloos op den grond lag.

De bedienden vielen op den man, die den aanslag gepleegd had, aan en hielden hem stevig vast.

Rawlinson scheen zijn spraak verloren te hebben, want zonder een woord te zeggen, liet hij zich als een kind wegvoeren.

De achtergeblevenen bogen zich nu over den gewonde.

„Leeft hij nog?" vroeg Carlyle.

Als antwoord op deze vraag, sloeg George Layard de oogen op.

De bankier knielde bij hem neer en terwijl hij de hand die niet gewond was van den ongelukkige aanvatte, zei hij met luide stem:

„Ge hebt mij het leven gered, dat zal ik nooit vergeten!"

Ofschoon de lezer waarschijnlijk de meening zal zijn toegedaan, dat Carlyle hiermede niet anders deed dan hetgeen in deze omstandigheden zijn plicht was, zal het hem toch ook geen slechteren indruk gegeven hebben van zijn karakter, wij zullen echter zien in hoeverre hij zich van dezen plicht kweet.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Dankbaarheid.

Tegenover het station Cannington staat een klein logement, dat meest door reizende kooplieden en schippers, die op de nabijgelegen dokken werken, bezocht wordt.

De voormalige eigenaar van dit logement was een neger en daarom droeg het nog heden den naam „The Black Man" („De Zwarte Man").

Het was een stormachtige herfstavond en de wind, die van de zeezijde kwam, schudde het bouwvallige huisje, zoodat de vensters rinkelden en de luiken klapperden.

„Het is afschuwelijk weer!" bromde een matroos en wreef zich de handen, die zóó wit waren, dat zij voor een zeeman niet passend schenen.

Zijn begeleider, een man in de kracht zijns levens, met een frisch, gladgeschoren gelaat, keek mismooedig naar de drie houten stoelen, die, behalve twee bedden en een waggelende tafel, de eenige meubelstukken van het vertrek waren en zei:

„Bij alle ellende ook nog volkomen gebrek aan gemak; was het dan inderdaad zóó noodig om in deze hut onderdak te zoeken?"

„Zeker was dat noodig, Charly," beweerde de andere, haalde een gouden sigarettenkoker uit zijn zak te voorschijn en hield dien zijn vriend voor.

„Ziedaar, rook maar eens."

Terwijl hij daarna zelf een sigaret opstak,

werden op de trap voetstappen gehoord; hij stak vlug den kostbaren koker weer in zijn zak en fluisterde zijn metgezel toe:

„Wees voorzichtig, er komt iemand!"

De deur werd geopend en de knecht, die op een blad twee glazen grog bracht, kwam binnen.

Terwijl hij de glazen voor de beide aanwezigen neerzette, zei hij:

„Drommels, jullie rookt een fijn soort! Heb je voor mij niet ook zoo een?"

De jongste der beide matrozen keek zijn kameraad eenigszins verlegen aan, maar deze antwoordde kalm:

„Nee, vriend, wij hebben deze twee zelf cadeau gekregen; we rooken anders nooit sigaretten, soms wel eens een pijp. Tabak heb ik bij me, als je je daarvan wilt bedienen?"

Hij tastte in een zijner zijzakken, haalde daaruit een kleinen zak tabak te voorschijn en reikte die den huisknecht over.

Deze bekeek de tabak met een kennersoog en zei:

„Ik ken dit merk."

Daarop nam hij er een hand vol uit en gaf de rest aan den matroos terug.

Nadat de knecht vertrokken was, zei de oudste matroos tot zijn vriend:

„Zie je wel, Charly, dat komt er van, als men zijn mond niet houden kan."

„Nee, Edward, het komt er van, als men

zonder gegronde redenen zulke ellendige logementen opzoekt."

Degene, die met den naam Edward aangesproken werd, trok zijn gelaat in een ernstige plooi en antwoordde:

"Maar Charly, je weet toch zeer goed, dat onze vrienden van Scotland Yard ons na op de hielen zitten. Zou jij ons, alleen omdat hier het noodige gemak ontbreekt, aan een groot gevaar willen blootstellen?"

De jongere man was naar het venster gegaan en had het geopend.

Buiten loeide nog steeds de storm en het flikkerende licht van een gaslantaarn verlichtte de grijze muren van een huis, dat in de nabijheid van de herberg stond.

Hij wees naar het onvriendelijke tooneel en zei:

"Kijk toch eens, Edward, hoe vuil alles hier is! Het onderscheid tusschen ons heerlijk zee-reisje en dezen ellendigen schuilhoek is wel verschrikkelijk groot."

Op dit oogenblik hoorde men uit het tegenoverstaande huis het angstgeschrei van een kind, terwijl even daarna men duidelijk de woorden hoorde:

"Vader, lieve vader, word toch wakker!"

Niet zoozeer de woorden alswel de klank der stem had iets zoo smeekends-angstigs en daarbij zoo iets onweerstaanbaars, dat de twee mannen elkaar één oogenblik aankeken, waarna de andere matroos, die midden in het vertrek stond, ook naar het venster toeliep.

"Er is zeker een ongeluk gebeurd, Charly," zei hij, "kom, laat ons zien of wij hulp kunnen verlenen."

Zonder zich verder te bezinnen, nam hij zijn muts, die hij aan een spijker, die in de deur zat, had opgehangen en liep de trap af, gevolgd door zijn vriend, die de deur achter zich sloot.

.....
Het karige licht van een vetkaars, die in den hals van een flesch stak, verlichtte slechts spaarzaam een klein vertrek, waar in een der hoeken bij het venster een eenvoudig ijzeren ledikant stond, waarop, onder eenige oude wollen dekens, een man rustte.

Het was een der bekrompen vertrekken uit het huis, dat vlak tegenover de herberg was gelegen, waar zich de twee matrozen bevonden.

Het huis zag er oud en vervallen uit en ook de kamers droegen daar de sporen van. Men behoefde niet zeer scherpzinnig te zien, om aanstonds te zien, dat hier groote armoede den scepter zwaaide.

Een meisje van omstreeks acht jaar, wier tengere leden nauwelijks omhuld waren met een jurk van dunne stof, had te vergeefs ge-

tracht een bruinen aarden pot van een fornuis te tillen, dat tegenover de deur stond.

"Ik zal je helpen, Marie," klonk het even met een vermoeide stem van uit het ledikant.

"Nee, vadtje, blijf maar liggen, ik ben al sterk genoeg", had het kind geantwoord.

Met moeite had de man de dekens van zich afgeschoven en zich opgericht.

Bij het schijnsel van de kaars kon men een bleek gelaat zien, dat omringd was door een korten puntbaard.

De diepliggende oogen vertoonden een pijnlijke uitdrukking.

Met langzame, loome schreden begaf de man zich naar het fornuis.

De ledige mouw van zijn versleten jas toonde duidelijk aan, dat hij zijn rechterarm miste.

Toen hij reeds dicht bij het fornuis gekomen was, overviel hem plotseling een hoestbui; hij wankelde, tastte met zijn linkerhand, zoekerd naar een steunpunt, vond dit niet en viel toen plotseling op den grond neer.

Toen het kind haar vader zag neervallen, ontglipte de bruine pot aan haar handen en viel op den grond, waardoor de inhoud, een soort soep, zich over den vloer verspreidde.

Maar daarop lette het meisje niet.

Haar groote oogen vulden zich met tranen en met een luiden kreet viel zij op haar knieën naast haar op den grond liggenden, bewusteloozen vader.

"Vader, lieve vader, wordt toch wakker!"

Deze angstkreet was het geweest, die de beide vrienden in het tegenoverliggende huis aangespoord had, om naar de oorzaak daarvan te zoeken.

Het kleine meisje wendde alle mogelijke pogingen aan om den bewustelooze naar zijn bed terug te brengen.

Terwijl de tranen onophoudelijk over haar bleeke wangen rolden, hoorde zij plotseling, dat de deur openging en de beide matrozen binnenkwamen.

Zonder iets te vragen, boog de oudste zich over den bewustelooze heen, tilde hem in zijn sterke armen op en bracht hem te bed.

Nadat hij een tijdlang tevergeefs getracht had den zieke tot bewustzijn te brengen, droeg hij zijn kameraad fluisterend iets op, waarna deze vlug het vertrek verliet.

Het kleine meisje stond nog steeds weened in den hoek en keek met schuwe blikken naar de bewegingen van den vreemdeling.

Deze wendde zich nu tot haar, streek liefkoozend over het blonde haar en zei met een diepe, welluidende stem:

"Wees maar gerust, mijn kind, je vader zal wel spoedig weer gezond zijn."

De andere matroos kwam nu met een flesch cognac terug en nadat men den bewustelooze

eenige teugen daarvan had doen drinken, sloeg hij de oogen op.

Zijn blikken dwaalden door het vertrek en vestigden zich daarna op den vreemdeling.

Hij trachtte zich op te richten, maar de voor hem staande matroos drukte hem zacht in de kussens terug en vroeg met ware deelneming in zijn stem:

„Hoe gevoelt ge u nu?”

Bij de eerste beweging van den patiënt snelde het kind met een jubelkreet naar hem toe.

Met een gelukkig lachje omklemde hij de kleine en keek vragend naar de beide matrozen.

De oudste nam het woord en zei:

„Wij logeeren hier tegenover, in de „Zwar-te Man”. Daar hoorden wij plotseling den angstkreet van uw kind en vonden u hulpeloos op den grond liggen.”

„Ach ja, nu herinner ik het mij, ik wilde Mary helpen, maar mijn krachten lieten dit niet toe”, antwoordde de zieke met zwakke stem.

„Zijt ge reeds lang ziek?” vroeg de matroos.

„O ja, reeds zéér lang”, was het zuchtende antwoord. „Volkomen gezond ben ik eigenlijk niet meer geweest, sedert mij het ongeluk met mijn arm overkwam.”

„Hebt ge uw arm door een ongeluk verloren?”

„Bij een moordaanslag op mijn vroegeren patroon werd ik gewond en de arm moest mij afgezet worden,” luidde het antwoord.

„Uw vroegeren chef — wie was dat dan?”

„De bankier Carlyle.”

De beide matrozen keken elkander verbaasd aan; daarop vroeg de oudste — en zijn stem beefde van inwendige ontroering:

„Zijt ge misschien de boekhouder Georges Layard, wien Carlyle zijn leven te danken heeft?”

De zieke knikte toestemmend.

Met de grootste verbazing keek de vrager het vertrek rond, waar de bitterste armoede uit iederen hoek te voorschijn kwam.

„Maar zorgt Carlyle dan niet voor u?” vroeg hij ten slotte.

Georges Layard begon bitter te lachen en antwoordde:

„O ja! — toen ik uit het ziekenhuis ontslagen werd, nam hij mij niet weer in zijn dienst, omdat ik met mijn eenen arm mijn betrekking niet meer kon vervullen; maar hij gaf mij wat geld om daarmede een zaakje te beginnen. Dat deed ik ook. Maar het ongeluk achtervolgde mij; reeds kort daarna stierf mijn vrouw, en ik, eenarmige, kon de zaak niet staande houden.

Zoo ging het steeds bergaf. Ik beproefde al-

les om weer voortuit te komen, maar tevergeefs. In mijn grooten nood wendde ik mij herhaaldelijk tot Carlyle, met de bede om mij te helpen; maar mijn brieven bleven onbeantwoord”.

Gedurende het verhaal van den zieke was de oudste der beide matrozen opgestaan; zijn oogen schoten vuur.

Met bevende stem wendde hij zich tot zijn kameraad en vroeg:

„Herinner je je deze geschiedenis, Charly, die destijds in alle couranten stond?”

De gevraagde antwoordde toestemmend en de spreker ging voort:

„Is het wel te gelooven, dat de millioenenkoning Carlyle, die in alle weldadigheidscomité's zit en zich bij iedere gelegenheid voor doet als de weldoener der armen, dat die man de allereerste plichten der menschlievendheid met voeten treedt? O, zulke pseudo-weldoeners! Ik ken dit soort, dat onder het masker van weldadigheid alleen het plezier najaagt en daarbij ook nog op zijn eer gesteld is.”

Hij was bij deze woorden steeds opgewonden geworden, zoodat Layard hem met de grootste verbazing aankeek.

Zonder zich verder te bekommeren over de uitwerking zijner woorden, had de matroos een portefeuille voor den dag gehaald, daaruit eenige banknoten genomen en ze voor den zieke op het bed gelegd.

„Neem dit, mijn vriend,” zei hij, „opdat ge vooreerst van de drukkendste zorg bevrijd zijt en vertrouw mij uw toekomst en die van uw kind toe; ik zal zorgen, dat u recht gedaan wordt”.

De zieke zag met de grootste verwondering, dat de matroos uit zijn grof buis een welgevulde portefeuille te voorschijn haalde en daar, met het air van iemand die gewoon is met groote bedragen om te gaan, eenige bankbiljetten had uitgehaald.

Niet alleen bleek zijn verwondering uit zijn blik, maar ook uit zijn woorden, toen hij vroeg:

„Ja maar, wie zijt ge?”

„Eén oogenblik,” luidde het antwoord van den matroos.

„Wees zoo goed, mij eerst eenige vragen te beantwoorden. Wanneer mijn geheugen mij niet bedriegt, dan stond er destijds in de couranten, dat een krankzinnige den aanslag op den bankier gepleegd heeft. Hoe heette die man en weet ge of hij nog leeft?”

„Hij heette Charles Rawlinson”, antwoordde Layard. „Men heeft hem destijds naar het krankzinnigengesticht te Hanwell gebracht. Hij moet de broeder zijn van den vroegeren compagnon van Carlyle”.

„Wie is deze compagnon?”

„Die is dood; hij heeft zich eenige jaren geleden door het hoofd geschoten. Men beweert, dat er tusschen hem en Carlyle een breuk is ontstaan; maar iets naders heeft men daaromtrent nooit vernomen”.

De matroos had oplettend toegehoord.

Na eenige oogenblikken vroeg hij verder:

„Weet ge ook, of er nog meer bloedverwanten van den broeder leven?”

„Jawel, de weduwe van den zelfmoorde-naar woont met haar kinderen nog hier te Londen; maar haar adres is mij niet bekend.”

„Ik dank u. Laat nu het verdere aan mij over”, zei de matroos en reikte Layard de hand.

Deze zei echter: „Ja — maar — het geld. Ik kan het toch niet aannemen —”

„Jawel, dat moogt ge gerust doen,” luidde het antwoord. „Als ge het anders niet ontvangen wilt, beschouw het dan als geleend en dat ge het mij zult terugbetalen, zoodra ge van Carlyle ontvangen hebt, wat u toekomt”.

„Van Carlyle? — Hoe zou dat kunnen?” vroeg de zieke.

„Laat mij daar voor zorgen. Maar opdat ge

weet, aan wien ge uw lot toevertrouwt, wil ik u eerst nog zeggen, wie ik ben.

„Ik ben Lord Edward Lister, die de menschen kennen onder den naam John Raffles. Misschien hebt ge wel eens van mij gehoord als een man, die links en rechts steelt en voor wien men zich in acht moet nemen.

„Dat echter is slechts in zekeren zin waar. Ik steel slechts bij hen, die veel te veel hebben, of die zich zelf ook rijk gestolen hebben, om datgene wat ik van hen heb afgenomen, te geven aan hen, die te kort komen en die behooren tot de klasse van hen, die lijden door de schuld van anderen.

Het doel van mijn leven is om voor de verdrukten een redder te zijn en om die misdadigers, die de wet niet treffen kan, te straffen.”

Hij was, na dit gezegd te hebben, snel naar de deur gegaan en in het eerstvolgende oogenblik met zijn vriend verdwenen.

Layard drukte zijn kind aan het hart en zei met bevende stem:

„De hemel heeft den redder ter rechter tijd gestuurd, nu worden wij geholpen.”

DERDE HOOFDSTUK.

Groeten uit den vreemde.

Heden zag „De Zwarte Man” er vriendelijker uit; de zon had de dichte nevelwolken, die uit het water opstegen, verdrongen. Hare stralen weerkaatsten in de kleine vensters als fonkelende edelgesteenten.

Een dezer vensters werd geopend en een jonge man, gekleed in de uniform van de Engelsche handelsvloot, zag naar buiten.

Hij keek met aandacht langs de straat, die naar de dokken voert en scheen ongerust te zijn. Nadat hij ook naar de andere zijde der straat gekeken had, keerde hij zijn gelaat moedeloos weer naar het vertrek, liep daarin op en neer en ging toen dadelijk weer naar het venster, om nogmaals naar de dokken te kijken.

Thans kwam er een geruststellend lachje op zijn gelaat; om den hoek kwam een matroos, die hem vroolijk toewenkte en vlug naderde.

„Eindelijk!” mompelde de wachtende, ging weer naar het midden van het vertrek en stak een sigaret op.

Eenige oogenblikken daarna ging de deur open en trad de zeeman binnen.

Toen hij nog op den drempel stond, riep hij reeds:

„Edward, ik breng goede tijdingen!”

„Vertel dan maar, Charly!” verzocht eerstgenoemde en ging zitten.

De binnengekomene wierp zijn muts op de tafel, liep in het vertrek op en neer en begon zijn verhaal.

„Ik ben gelukkig geweest, Edward,” zei hij. „Reeds een uur geleden wist ik waar de weduwe Fred Rawlinson te vinden is.”

„En laat je mij dan hier zoo lang ongeduldig wachten?” vroeg lord Lister, die, zooals de lezers reeds begrepen hebben nog steeds maar thans in andere vermomming, in de herberg „De Zwarte Man”, vertoefde.

„Ja, Edward,” luidde het antwoord van den tweede, in wien men den secretaris van den Grooten Onbekende zal hebben herkend, „ik heb buitendien nog iets anders uitgevond. Neem mij niet kwalijk, maar ik kon het werkelijk in dit hol niet langer uithouden. Ik ben naar onze woning in Broadstreet gegaan, om te onderzoeken of we daar veilig zijn.

„Tot mijn genoegen kan ik je de verzekering geven, dat wij dat kwartier gerust weer betrekken kunnen. Door voorzichtige vragen, die ik aan de oude, half doove huishoudster gedaan heb, ben ik tot de overtuiging gekomen, dat de politie niets vermoedt van deze schuilplaats.”

„Dat is inderdaad een goede tijding, Charly,” meende Raffles, „want ook ik wensch hier niet langer te blijven. Het is overigens

voor onze plannen ook van groot belang, dat wij ons vrijer kunnen bewegen en vooral dat wij weer in het bezit van onze kleeren komen."

"Laat ons dan maar dadelijk gaan, Edward," stelde Brand voor.

"Nee, mijn jongen, niet zoo haastig," hernam Raffles. "Ik geloof, dat het de minste achterdocht zal wekken, als wij de weduwe in onze matrozenkleeren opzoeken. Wij zullen dus hier onze rekening voldoen en ons dan op weg begeven naar de weduwe Rawlinson. Onderweg kun je mij dan alles vertellen wat je verder nog vernomen hebt."

De vrienden begaven zich naar het station en gingen met den sneltrein naar Stratford.

"Leeft de weduwe dus geheel afgezonderd?" vroeg lord Lister aan zijn vriend Charly.

"Behalve de oude dienstmeid, die reeds bij het leven van haar man bij haar in dienst was, woont niemand bij haar in," antwoordde Brand. "Ik vrees er zelfs voor, Edward, dat zij ons niet ontvangen zal; bovendien, wij zijn matrozen".

"Dat zal ons juist den toegang gemakkelijk maken," meende Raffles. "Wij zullen zeggen, dat wij uit Indië komen en de groeten hebben over te brengen aan haar zwager Charles. De vrouw zal ons dan wel gelooven en ons inlichtingen willen geven omtrent Charles. Het verdere zal dan vanzelf wel volgen".

Intusschen waren de beide vrienden voor het huisje aangekomen, dat Brand als de woning der weduwe aanwees.

Raffles klopte.

De deur werd geopend en het gelaat verscheen van een oude vrouw, die de beide matrozen wantrouwend aankeek en vroeg, wat zij verlangden.

"Wij hebben groeten uit Indië aan mr. Charles Rawlinson over te brengen, goede vrouw", zei Raffles.

"Die woont hier niet", antwoordde de oude vrouw.

"Dat weten wij wel", zei de oudste der beide matrozen. "Men heeft ons slechts het adres van mrs. Rawlinson gegeven; bij haar zouden wij kunnen vernemen, waar mr. Charles te vinden is".

"Wat is er, Bessie?" hoorde men op dit oogenblik een zachte, welluidende vrouwenstem vragen.

"Ach, mrs. Rawlinson, hier zijn twee matrozen, die iets aan mr. Charles hebben over te brengen," riep de oude vrouw terug.

"Laat de heeren dan binnenkomen, Bessie."

Bij deze woorden begonnen de oogen van den lord zegevierend te schitteren.

De huishoudster haalde de schouders op,

maar opende toch de deur zóó ver, dat de beide matrozen konden binnenkomen.

In de halfduistere gang ontmoetten de bezoekers de weduwe.

Zij was een tamelijk groote, slanke verschijning en op het fijne, geestige gelaat waren de sporen van verdriet en zorg duidelijk te lezen.

Op een wellevenden toon heette zij de bezoekers welkom en noodigde hen uit om een klein, eenvoudig gemeubileerd vertrek binnen te gaan.

"U hebt, zooals ik hoor, groeten aan mijn zwager over te brengen," aldus begon zij het gesprek.

"Dat hebben wij", bevestigde de oudste matroos. "Misschien kunt u ons het adres van mr. Charles Rawlinson opgeven."

Op het gelaat der jonge vrouw vertoonde zich een uitdrukking van diepe smart. Zij hield den zakdoek voor haar oogen en brak in tranen uit.

Raffles en Brand hadden medelijden en wisten niet, hoe zij het gesprek hervatten zouden.

Maar na eenige oogenblikken was de weduwe weer kalm geworden en zei:

"Het adres van mijn ongelukkigen zwager kan ik u wel geven, maar u zult waarschijnlijk de gelegenheid niet vinden om hem te zien of te spreken, want hij bevindt zich in het krankzinnigengesticht te Hanwell."

Raffles schrok en keek de vrouw vragend aan.

Met een droevig lachje om haar mond volgde deze:

"Mijn ongelukkige zwager, evenwel, is volgens mijn overtuiging niet krankzinnig. Men heeft hem opgesloten, omdat het een van de rijkste mannen in Engeland aangeramer is hem als krankzinnige dan als misdadiger te behandelen, wijl in een strafproces menige zaak ter sprake zou komen, die hem in een slecht daglicht zou kunnen stellen."

"Neem ons niet kwalijk, mrs. Rawlinson," zei de lord, "wij komen zoo pas uit Indië en zijn in verscheidene jaren niet in Londen geweest. Zoudt u ons omtrent dit alles niet eenige nadere opheldering willen geven?"

"Goed," antwoordde de vrouw, "ik zal u de geschiedenis mededeelen, dan kunt u zelf oordeelen. Misschien kunt u of zijn vrienden in Indië iets voor mijn zwager doen."

"Mijn overleden echtgenoot had een vriend uit zijn jeugd, wien hij het volste vertrouwen schonk. Toen hij onverwachts een groote erfenis kreeg, vestigde hij met dezen vriend een zaak, die spoedig een groote vlucht nam. Zoo moeilijk als het den beiden vrienden voorheen viel om vooruit te komen, zoo gemakkelijk,

zoo spelend ging de zaak thans vooruit, zoodat de onderneming spoedig een invloedrijken naam kreeg.

„Mijn echtgenoot stelde veel vertrouwen in de menschen en had zodoende met zijn compagnon geen contract afgesloten, waaruit kon blijken, dat hij het geweest was, die het kapitaal gegeven had voor het vestigen der zaak.

„Toen de zaak tot den hoogsten bloei gekomen was, vond zijn vriend het geraden mijn man uit de zaak te verdringen en hem, toen hij met zijn aanspraken voor den dag kwam, verdacht te maken.

„Ofschoon mijn man, wien eigenlijk het geheele vermogen der firma toebehoorde, zonder middelen was, toen hij door zijn vroegeren vriend uit de zaak gestooten werd, was het toch veel minder het verlies van het geld, dan de overtuiging dat hij zich in den man, dien hij zijn volle vertrouwen geschonken had, zoozeer vergist had, hetgeen hem tot wanhoop bracht.

„In een onbewaakt oogenblik vergat hij zijn vrouw en kinderen en maakte een einde aan zijn leven.”

Deze laatste woorden sprak de jonge weduwe op bedroefden toon en zij snikte bij de herinnering aan al haar leed.

De lord waagde het niet haar smart door een vraag te storen. Maar men kon duidelijk aan hem zien, dat toorn en opgewondenheid, gepaard aan een diep medelijden, in zijn binnenste woelden.

Toen de jonge vrouw weer eenigszins kalm was geworden, vroeg hij eindelijk:

„En hoe is de naam van dien man, die uw echtgenoot niet alleen van have en goed, maar ook van zijn eer heeft beroofd?”

„Hij heet William Carlyle,” antwoordde zij snikkend.

„Hebt u dan nooit beproefd om uw aanspraken te doen gelden?”

Zij begon bitter te lachen. „Wat kan ik doen, een hulpeloze vrouw, zonder eenige middelen? Zou men mijn woorden gelooven, als de rijke man iedere schuld ontkende?”

„Buitendien heb ik ook geen wettige bewijzen, zoo als ik reeds gezegd heb.

„De enkele particuliere brieven, die wel is waar de aanspraken van mijn man bewijzen kunnen, maar geen wettige bewijzen zijn, zullen wel niet toereikend zijn om den man tot iets te bewegen”.

Het had de aandacht van den lord getrokken, toen de dame van de brieven sprak.

„Mrs. Rawlinson”, zei hij, „ik stel veel belang in uw zaak en geloof u misschien te kunnen helpen”.

De weduwe keek hem twijfelend aan en antwoordde:

„Ik ben u zeer dankbaar voor u goede bedoelingen, maar wat kunt u tegenover dien hardvochtigen Croesus uitrichten?”

„O,” zei Raffles met een glimlach, „u meent omdat ik slechts een eenvoudig matroos ben? — maar laat ik u zeggen, dat ik hier een neef heb, die een rechtskundig bureau heeft. Toevallig weet ik ook, dat hij niet al te goed over mr. Carlyle denkt en zodoende vermoed ik, dat hij wel bereid zal zijn, de zaak in handen te nemen.”

Lord Lister had deze woorden zóó vlug uitgesproken, dat zijn vriend Brand hem verwonderd aankeek.

De weduwe antwoordde niet; zij scheen over iets na te denken.

Na eenige oogenblikken zei zij:

„Het kan misschien toch goed zijn, als ik uw voorstel aanneem. Zoo het mij niet baat, het kan mij ook geen schade berokkenen wanneer iemand de zaak aanpakt en vooral om de kinderen zou ik blij zijn, indien er iets van terecht kwam”.

„Ik geef er u mijn woord op, dat u recht zal wedervaren!” zei lord Lister.

Maar toen hij de vragende blikken zag, waarmede de jonge vrouw hem, den matroos, aankeek, voegde hij er snel aan toe:

„Mrs. Rawlinson, ik geef er u mijn woord op, dat mijn vriend alles zal doen, hetgeen in zijn vermogen is! Als u mij dus uw brieven wilt toevertrouwen — ik kom heden nog bij hem en kan ze hem dan dadelijk ter hand stellen”.

Mrs. Rawlinson stemde hierin toe en stond op om naar het aangrenzend vertrek te gaan.

Zoodra de beide vrienden alleen waren, zei Brand tot zijn vriend:

„Dat gaat boven verwachting goed!”

De lord voegde hier aan toe:

„Nu moeten wij er het allereerste voor zorgen om iets omtrent Charles te vernemen, die in het krankzinnigengesticht zit, want ik geloof, dat wij door hem den weg zullen vinden, om Carlyle, met kans op goed succes, te kunnen vervolgen”.

Op dit oogenblik kwam de weduwe terug; zij had een pakje in de hand, dat zij aan den lord overhandigde met de woorden:

„Hier hebt u de brieven. Wat ik u geef is veel, want het zijn de eenige bewijzen voor de aanspraken van mijn man. Wilt u zoo goed zijn, mij bericht te zenden als uw neef bereid is de zaak te behartigen?”

„Zeker, mrs. Rawlinson,” antwoordde Raffles, „reeds morgen krijgt u bericht. — Maar nu nog een vraag:

Wat bracht Carlyle er toe, om uw ongelukigen zwager naar het krankzinnigengesticht te laten brengen?”

De weduwe zuchtte. . . .

„Dat is een zeer treurige geschiedenis. Charles is de jongste broer van mijn overleden echtgenoot.

„Reeds op jeugdigen leeftijd ging hij naar Indië en had daar een zeer goede positie gekregen. De broeders hielden veel van elkander, maar toen het hem niet voorspoedig meer ging, was Charles te trotsch om iets van zijn ouderen broeder aan te nemen.

„Van jongsaf was hij reeds zenuwachtig geweest en de opwindingen ten gevolge van het verlies in zijn zaken en misschien ook het gebruik van opium, heeft hem lichamelijk achteruit gebracht.

„Wij hadden in langen tijd niets van hem gehoord, toen wij ongelukkig werden. Mijn man schreef aan zijn broeder, maar, zooals ik later hoorde, heeft hij den brief niet ontvangen, omdat hij verscheidene keeren van woonplaats veranderd was.

„Ook het feit, dat Charles niets van zich liet hooren, zal mijn echtgenoot, die zich nu verbeeldde ook door zijn geliefden broeder verlaten te zijn, wel tot het vreeselijk besluit gebracht hebben.

„Toen ik alleen en verlaten met mijn kinderen was achtergebleven, schreef ik nog eens aan Charles en na langen tijd heeft hij dezen brief ontvangen.

„Het kostte hem zijn laatste geld om zoo spoedig mogelijk hier te komen.

„Ik schrok toen ik de vreeselijke verwoesting op zijn gelaat zag, die de zorg voor zijn broeder en misschien ook het gebruik van opium veroorzaakt hadden.

„Het is waar, hij was altijd zeer zenuwachtig geweest; maar dat hij krankzinnig was, kan en wil ik niet gelooven.

„Hij nam zich vast voor, dat hij zijn broeder zou wreken. Hij ging dus zonder mijn voorkennis naar Carlyle en daar heeft hij een handgranaat naar den schurk geworpen, die echter niet hem kwetste, doch een van zijn ondergeschikten."

Bij het hooren van dit verhaal kwam Raffles het tooneel voor den geest, dat hij den vorigen avond in het dakkamertje, dat tegenover „De Zwarte Man" ligt, gezien had, en zijn handen balden zich onwillekeurig tot vuisten.

Bij de herinnering aan dit voorval waren de jonge vrouw de tranen in de oogen gekomen. Een zucht ontsnapte haar borst, en na een kleine pauze ging zij voort:

„Wat zal ik u nu nog vertellen? Carlyle slaagde er in de politie er van te overtuigen,

dat de daad die van een krankzinnige was geweest. Zijn „grootte goedheid" strekte zich zelfs zoo ver uit, dat hij aanbod de kosten voor de overbrenging van mijn ongelukkigen zwager naar het krankzinnigengesticht te dragen.

„O, hoe prees de geheele wereld de vergevingsgezindheid van dezen „grootmoedigen" man! Ik wist echter beter waarom hij deze uitgaven deed, die niemand van hem verlangde! Hij geloofde nu voor altijd veilig te zijn voor de aanklacht van Charles. Hij had zich nu voor altijd van den eenigen aanklager bevrijd, dien hij te vreezen had. Ik, een zwakke vrouw, zonder bewijs, zonder middelen, kon hem, den millionair, toch nooit iets doen!"

In haar opgeworpenheid was zij opgestaan, liep de kamer op en neer en verscheurde in zenuwachtigheid haar linnen zakdoekje.

„Wij willen u niet langer ophouden, mrs. Rawlirson," zei thans de oudste der beide bezoekers. „Nu weten wij immers waarheen wij moeten gaan, om de groeten over te brengen. — Verlaat u er op; wij zullen ze overbrengen!"

Ongehoovig keek de jonge vrouw naar de voor haar staande matrozen, en toch vermoedde zij een goeden uitslag, toen zij de zegepraalende gelaatstrekken zag waarmede zij haar hun rechterhanden toestaken.

Zij reikte hen tot afscheid haar hand, en de oudste van hen zei:

„U zult spoedig ondervinden, dat u geen onwaardige uw vertrouwen hebt geschonken. U en de uwen zal recht geschieden!"

„Dat geve de hemel!" fluisterde zij zacht en keek peinzend de beide matrozen na, die snel het huisje verlieten.

Raffles en Brand liepen een poos sprakeeloos naast elkander voort, daarna verbrak de eerste het stilzwijgen:

„Is het wel denkbaar, Charly," zei hij, „dat er zooveel slechtheid en lafhartigheid in één persoon kan wonen! O, wat 'n ondankbaar slecht sujet! Doch ik zal hem ontmaskeren en hem er toe noodzaken zijn onrecht goed te maken."

„Heb je reeds een plan?" vroeg Brand.

„Zeker, Charly!" luidde het antwoord. „Doch laat mij nu nog eens nadenken. Dit zeg ik je echter, het zal een vroolijke jacht worden!"

De beide vrienden hadden het station bereikt en stapten in den trein, die hen dicht bij hun woning in Broadstreet zou brengen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Groote plannen.

Het was nog vroeg in den namiddag. De vertrekken van het elegante restaurant in Piccadilly, waar des avonds de electriche lampen een zee van licht over een luidruchtig publiek wierpen, lagen nu verlaten in het grauwe schemerlicht van den herfstdag.

Aan een klein rond tafeltje, dat vlak voor een der groote vensters stond, zat een jong mensch.

Hij had het laatst verschenen blad van de „Times“ voor zich liggen. Doch de inhoud scheen hem geen bijzonder belang in te boezemen, want hij keek voortdurend van de courant op de straat, waar men elegante rijtuigen en auto's zag voorbijrijden en een bonte menigte heen en weer wandelde.

Het huis aan de overzijde, een prachtig gebouw, dat door een mooi, kunstig gegoten ijzeren hek omringd was, scheen bijzonder zijn aandacht te trekken, want zijn blikken gleden peinzend langs de vele spiegelruiten, alsof hij trachtte te doorgronden wat daarachter gebeurde.

De bezoeker was volgens de laatste mode gekleed; doch, hoewel zeer smaakvol, was zijn toilet volstrekt niet opvallend.

In het frissche, baardelooze gelaat stonden een paar heldere oogen, die nu echter een weinig misnoedig keken, terwijl zich eenige rimpels op zijn voorhoofd vertoonden.

De jonge man keek juist ongeduldig op zijn polshorloge, toen de deur werd opengemaakt en een eenigszins bejaard heer binnentrad, die snel naar den wachtende toeging.

Ook deze scheen niet erg in zijn humeur te zijn, want hij groette den ander slechts kortaf en deed zijn overjas uit, die de kellner van hem aannam.

Zonder een woord te spreken, nam de laatst binnengekomene eveneens bij het ronde tafeltje plaats en stak een sigaret op.

De kellner had het door den gast bestelde binnengebracht en was weer weggegaan. De nieuwe gast blies nog eenige rookwolken uit en toen scheen het dat de spanning, waarin hij verkeerde, verdween; er verscheen een lachje op het gelaat van den vreemdeling en met een zucht zei hij tot den jongeren man:

„Wij kunnen hier niets beginnen, Charly.“

De aargesprokene had slechts op de eerste woorden gewacht, want nu vroeg hij:

„Wat ben je dan gewaar geworden, Edward? Spreek toch!“

„Niets, in het geheel niets!“ luidde het antwoord. „Men kan den man onder geen enkele

voorwaarde te spreken krijgen. Ik heb al het mogelijke gedaan, doch te vergeefs, Carlyle schijnt voor ieder, dien hij niet van nabij kent, onzichtbaar te willen blijven.“

Uit deze woorden en ook uit het aanspreken met de namen Charly en Edward, hebben de lezers kunnen opmaken, dat het hier wederom de twee vrienden Raffles en Brand zijn, die zich op het tooneel, dat wij zooeven hebben geschetst, bevinden.

Zij zijn het dan ook inderdaad, ofschoon zoodanig en zoo goed vermomd, dat niemand hen zou hebben herkend.

Beiden zijn blijkbaar geheel in hun rol en vervuld van ijver om hetgeen zij zich hebben voorgenomen, tot een goed einde te brengen, want Brand vraagt:

„Wat moeten wij dan nu doen om hem te spreken te krijgen?“

„Daarvoor heb ik mijn plan reeds gemaakt,“ antwoordde de lord. „Je weet toch wel, dat de veiligste weg om den koning te naderen, door de zakken der lakeien gaat. Welnu, dan moeten wij dezen koning van den geldzak ook maar trachten te spreken te krijgen met behulp van zijn bedienden.“

Lord Lister overtuigde zich er van, dat hij door niemand beluisterd werd en zette daarop aan zijn vriend op fluisterenden toon zijn plan uiteen.

Daarna betaalde de lord zijn vertering, beide vrienden verlieten haastig het restaurant en gingen in de richting van Broadstreet.

Zij gingen daar het huis binnen, dat Lord Lister buiten zijn gewone woning in Regentspark bezat en waarheen hij somtijds zijn pied à terre verplaatste, als hem dit, met het oog op de politie of om andere redenen, wenschelijk scheen.

Wanneer de lezer wil weten wat zich daar achter die muren afspeelde, behoeft hij slechts het hieronder geschetste tooneeltje, dat later op dienzelfden dag voorviel, te volgen.

Een der kerkklokken verkondigde met luiden klank het zesde avonduur.

Een jonge matroos, die uit een kort neuswarmertje dichte rookwolken blies, scheen niet meer recht op zijn beenen te kunnen staan, want hij leunde tegen het hek van een villa, en wanneer hij weer beproefde eenige stappen vooruit te komen, klampte hij zich weer onmiddellijk aan het hek vast, want bij iedere beweging zwaaide hij geweldig.

Een agent van politie, die op post stond op den hoek eener naburige straat, keek hem herhaalde malen aan. Het was duidelijk, dat hij er over nadacht of hij den beschonkene in verzekerde bewaring zou brengen. Maar als deze zich rustig hield, was daar geen reden voor.

De deur der villa ging open en een bejaard man kwam er uit. Hij droeg een leeren tasch en eenige met groen lint dichtgebonden papieren mappen.

Hij liep snel door den tuin, die voor het huis was aangebracht.

Op dit oogenblik probeerde de matroos opnieuw om verder te gaan, maar te vergeefs.

Hij had zeker zijn krachten overschat en was te ver verwijderd van het hek waaraan hij een steun had gevonden. Zijn handen zochten te vergeefs naar een houvast en met een grooten zwaai slingerde hij naar den bejaarden man, die op den schok, welke daarop volgde, niet voorbereid was. De matroos kwam in onzachte aanraking met hem, de bejaarde man verloor zijn evenwicht, struikelde en viel, den matroos, die natuurlijk zijn evenwicht ook niet kon bewaren, met zich meesleepend.

De oude heer begon te vloeken en beproefde om onder den jongen matroos, die op hem lag, weg te komen.

Maar dat ging niet zoo gemakkelijk, want de ander drukte hem telkenkeere onhandig weer naar beneden en sprak daarbij gedurig in het Engelsch zijn verontschuldigen uit.

De agent van politie, die op den hoek stond, was er snel op toegelopen en trok den matroos omhoog.

Nauwelijks stond deze weer op zijn beenen, of ook de man, dien hij omvergeworpen had, stond op en scheen iets te zoeken.

„Mijn mappen! Waar zijn mijn mappen toch?” riep hij.

De agent begon eveneens te zoeken. Zeker had hij onder het zoeken den matroos los gelaten, want deze maakte van dit oogenblik gebruik, om onder de menigte te verdwijnen.

Onder de omstanders bevond zich een man die, naar zijn kleeven te oordeelen, tot den goeden werkmansstand behoorde. Hij hield den zoekende de mappen voor oogen en zei:

„Kijk, vriend, hier zijn uw mappen”.

Hij overhandigde ze den eigenaar. De laatste echter hield hij in zijn hand en veegde met de mouwen van zijn jas het vuil er af, dat het papier verontreinigd had.

Maar de verliezer scheen hem voor dezen dienst niet dankbaar te zijn, want hij trok hem de map tamelijk driftig uit de hand en zei:

„Geef maar hier!”

Daarna telde hij de mappen wel driemaal en eerst toen hij er zich van verzekerd had,

dat ze allen aanwezig waren, haalde hij weer ruim adem en stak den vinder zijn hand toe.

„Ik dank u, sir”, zei hij.

Toen men zag, dat het geval in vrede eindigde, verspreidden de nieuwsgierigen zich.

De agent, die eerst nu weer aan den dronken matroos dacht, keek naar hem om; hij was echter verdwenen.

„Ach, zulke dronken waterratten zijn rare menschen!” dacht hij. „Eerst kon de man niet op zijn beenen staan en nu het ernst begon te worden en de politie er zich mede begint te bemoeien, kan hij loopen als een haas. De schrik zal hem wel ontnuchterd hebben!”

Met deze overtuiging keerde de agent zich om en ging weer naar zijn post.

„Wel, vriend, hebt ge alles terug, wat ge verloren hadt?” vroeg de werkman nu.

„Ja, ik dank u wel, dat gij de mappen dadelijk hebt opgeraapt,” luidde het antwoord, „hoe gemakkelijk had er niet een van verloren kunnen gaan”.

„Zit er dan zooveel waarde in?” vroeg de werkman.

De verliezer keek hem wantrouwend aan. Maar het goedige gelaat deed zijn achterdocht verdwijnen.

De bejaarde man, Dick Fraser geheeten en kantoorbediende bij William Carlyle, zei toen:

„Er zaten wel degelijk papieren van waarde in; ik wilde ze naar de Bank brengen.”

„Als u in de richting van de Canonstreeet moet zijn, dan ga ik een eind met u mede; namelijk, als gij er niets tegen hebt!” stelde de werkman voor.

„Al behoeft men hier in de buurt van Charing Cross er ook niet bang voor te zijn om op klaarlichten dag aangerand te worden, dan is het toch goed een begeleider bij zich te hebben; u hebt dat wel opgemerkt aan het geval met den dronken matroos”.

„Warneer gij denzelfden weg moet nemen, dan zal het mij aangenaam zijn als u mij vergezelt”, antwoordde Dick Fraser.

Zij sloegen de Regentstreeet in en vervolgden hun weg in de richting van Trafalgar Square.

Zij maakten nu nader kennis en bleven met elkaar in gesprek.

„Bent u in betrekking bij den rijken Carlyle?” vroeg de werkman.

„Ja, ik ben reeds sedert verscheidene jaren boekhouder bij hem”, luidde het antwoord.

„Dan hebt u het zeker beter dan ik; ik ben als pakknecht in de lampenfabriek van Flower en Cy. werkzaam.

„Mijn verdiensten zijn niet groot; maar u, die bij den rijken Carlyle een betrekking van

vertrouwen bekleedt, zal wel een behoorlijk salaris verdienen!"

De kantoorbediende begon te lachen en zei: „Ach, waarde vriend, dat denkt gij!"

„Wat bedoelt u daarmee?" vroeg de werkmán. „Ik zou mijn patroon wel willen ruilen voor den uwe, want de heer Carlyle is wegens zijn groote liefdadigheid toch overal bekend".

„Ja, zijn weldadigheid!" antwoordde Fraser spottend.

„Van zijn liefdadigheid bemerken alleen degenen, waarmede hij niet in aanraking komt, van hooren-zeggen iets; maar wij, en zelfs zijn naaste bloedverwanten, kennen hem beter!" —

De werkmán schudde het hoofd en zei op berispelden toon:

„Beste vriend, ik vind het volstrekt niet mooi van u, dat ge op zulk een toon over uw chef spreekt, die in geheel Londen als een zeer weldadig man bekend staat".

„Schei nu maar uit!" riep Dick Fraser. „Wat weet gij van hem af? Ik kan u de verzekering geven, dat hij uitgeslepen is. Wanneer ik u vertellen wilde, wat ik reeds beleefd heb in de dertig jaar, dat ik bij hem in betrekking ben, dan zoudt gij wel tot andere gedachten komen!"

„Laat ons het er dan maar bij laten, mr. Fraser", zeide de werkmán, „want u bent heden niet in een goede luim!"

„Oordeel dan zelf maar eens," ging Fraser voort. „Ik zal u slechts een kleinigheid vertellen, dat zal u reeds voldoende zijn.

„Woont u reeds lang in Londen?"

De werkmán knikte toestemmend.

„Dan kent u zeker ook de geschiedenis wel van den dynamietaanslag, dien men drie jaar geleden op Carlyle pleegde."

„Jawel, dat herinner ik mij. Een krankzinnige wilde den goeden man toen vermoorden".

„Wie weet of dat wel een krankzinnige was en of hij er geen redenen voor had", zei Fraser, terwijl hij spottend lachte.

„Wat bedoelt u daarmee?"

„Ach, laat ons daar maar over zwijgen," ging Fraser voort, „Carlyle heeft er toen zijn leven aan te danken gehad, dat hij zich achter zijn boekhouder verschool, die toevallig in het vertrek kwam. Dien armen kerel is daarbij een arm van het lijf gescheurd. Wat denkt u nu, dat Carlyle voor dien man heeft gedaan?"

„Hij zal hem zeker ruim schadeloos gesteld hebben."

Dick Fraser begon luidkeels te lachen en zei:

„Nee, de groote weldoener laat hem in ellende omkomen."

„Maar... maar... vertel toch geen onzin", zei de werkmán.

„Ik geef u mijn woord van eer, dat het de waarheid is," vervolgde Fraser. „Ik zelf en een paar van mijn collega's hebben reeds dikwijls geld bijeengezameld, om den armen drommel uit den hoogsten nood te helpen."

„Dat is toch onmogelijk!" riep de werkmán uit.

„Ja, waarde vriend, het mag onmogelijk lijken, maar toch is het zoo. Wat mij echter nog meer hindert dan de gierigheid en grenzeloze ondankbaarheid van dien man, is zijn angst. Hij is een lafaard!

„Sedert dien aanslag op zijn leven is hij zoo vreesachtig geworden als maar mogelijk is.

„Hij ontvangt alleen die menschen, die hij van zeer nabij kent! — Vergaderingen en publieke vermakelijkheden bezoekt hij in het geheel niet meer. Als hij nu en dan zijn huis moet verlaten, dan doet hij dat in een auto-mobiel, die volgens zijn plannen vervaardigd is. De auto is van dikke pantserplaten voorzien. In de auto is electriche verlichting, voorts een soort noodrem, waarmede het rijtuig onmiddellijk tot staan gebracht kan worden en een electriche waarschuwing voor den chauffeur."

„Dat is niet te gelooven en klinkt als een sprookje", beweerde de werkmán hoofdschuddend.

„Dat is echter nog lang niet alles," vervolgde de ander. „De chauffeur is een ijzersterk man; de sterkste, dien hij kon krijgen. Daar hij echter ook dien man niet vertrouwt, heeft hij nog een bediende aangeschaft, die vroeger worstelaar was.

„Billy Tyrell — zoo heet de bediende — heeft ons reeds verscheiden malen verteld, dat hij blij is dat hij zijn beroep heeft opgegeven, daar Carlyle hem een salaris betaalt, als hij nooit als worstelaar verdiende.

„Wanneer er dus sprake is van zijn persoonlijke veiligheid is hem geen geld te veel; doch die arme Layard, die zijn gezondheid, zijn leven voor hem op het spel zette, dien laat hij in ellende omkomen, de groote „weldoener"."

Toen Dick Fraser zijn verhaal geëindigd had, liepen de beide mannen een poos zijgend naast elkander voort.

De werkmán scheen in diep gepeins verzonken te zijn. Alleen schudde hij van tijd tot tijd het hoofd en mompelde in zich zelf:

„Hoe is dat mogelijk! Hoe is dat mogelijk!"

Eindelijk zei hij tot den kantoorchef:

„Dan is Carlyle een zonderling geworden. U hebt immers verteld, dat hij niemand ontvangt en nooit uitgaat?"

„Zeer juist," zei Fraser. „Vreemde bezoekers laat hij niet toe, want hij is bang voor een nieuwen aanslag. Alleen de muziek drijft hem nu en dan eens uit zijn huis."

„De muziek?" vroeg de arbeider.

„Ja; Carlyle is verzot op muziek. Als er eens een voornamige pianist, violist of zanger zich laat hooren, dan wordt hij steeds verzocht, bij Carlyle te komen. Voor zulk een soirée te zijnen huize geeft hij aanzienlijke sommen uit. Vele beroemde zangers en musici geven echter aan zijn uitnodigingen geen gehoor; ze zijn te trotsch om bij particulieren te zingen.

„Daardoor is hij wel verplicht om dergelijke concerten te bezoeken; want even vreesachtig en laf als hij is, even groot is zijn voorliefde voor muziek en zang."

Intusschen waren de beide mannen voor het gebouw der National Bank in City Road aangekomen.

„Zoo, hier ben ik aan het doel", zei de kantoorbediende en reikte den werkman de hand.

„Ik dank u voor uw begeleiding".

„Dat eischt geen dank, waarde vriend", antwoordde de werkman en drukte de hem toegestoken hand.

„Dat was een interessante wandeling. Ik ben nu ten minste te weten gekomen hoeveel de beroemde weldadigheid waard is", bromde hij nog binnensmonds, terwijl hij de richting naar Oxfordstreet insloeg.

Op den hoek keek de arbeider nog eens om en toen hij zag, dat de kantoorbediende het gebouw der Bank was binnengegaan, gaf hij zijn tevredenheid te kennen.

„Dat is niet prettig," mompelde hij nu weer. „Hoe kan men hem naderen", dacht hij, terwijl hij voor een zeer fraai huis bleef staan.

Wat kon die eenvoudige werkman van de lampenfabriek in dit fraaie huis te doen hebben?

Hij bleef voor de deur staan, haalde een sleutel uit zijn zak en opende haar.

In de gang kwam de matroos, die den kantoorbediende omvergelopen had, hem reeds tegemoet.

„Welnu?" vroeg hij, „heb je iets uitgericht Edward?"

„Neen, Charly", antwoordde de werkman, „men kan den man in het geheel niet naderen".

De werkman legde nu zijn baard af waardoor het gelaat van lord Lister kenbaar werd.

„Je hebt nog niet eens andere kleeren aangehouden, Charly", zei hij tot zijn vriend.

„Ik wist niet wat ik doen moest; je hadt misschien den matroos nog noodig", lachte Brand.

„Neen, trek maar spoedig andere kleeren

aan, dan gaan wij soupeeren; ik heb honger".

Toen de beide vrienden een poos later in de eetzaal van den lord zaten, zou niemand in de elegant gekleede heeren den dronken matroos en den eenvoudigen werkman herkend hebben.

„Dat is dus het succes van ons avontuur van heden", zei de lord, nadat hij zijn vriend had meegedeeld, wat de kantoorbediende hem verteld had.

„Dat is al zeer weinig en ik zie nog niet in, op welke manier je je beschermelingen te hulp kunt komen", antwoordde Brand.

„Wij moeten maar eens bedenken en wachten, totdat wij op een goede gedachte komen", meende de lord.

„Bij hetgeen Dick Fraser je over de groote weldadigheid van Carlyle verteld heeft, past overigens een stuk, dat in de avondeditie van de „Times" voorkomt," zei Brand. „Wil je het lezen?"

Bij deze vraag reikte Brand den lord het blad. Maar deze gaf het terug en zei:

„Neen, nu niet! Vertel het mij maar; wat staat er in?"

„De vorige week was immers het groote weldadigheidsconcert, waaraan alleen de eerste standen deelnamen?" begon Brand. „Je zult je wel herinneren, dat de couranten lange verhalen deden van de fijne toiletten. Men schreef, welke ongeloofelijke sommen de geldaristocraten hadden uitgegeven. . . ."

„Ja, dat weet ik. Ga voort", zei lord Lister.

„Welnu, heden staat in de couranten welk bedrag er ter verdeling aan de armen is overgebleven, na aftrek van de onkosten. Wat denk je hoeveel dat is?"

„Dat kan ik immers niet weten, Charly; maar dat zullen toch wel eenige duizenden ponden zijn."

„Zes-en-vijftig pond en twee-en-twintig shilling!" riep Charly.

„Dat is onmogelijk!" zei de lord.

„Neen, neen, lees zelf maar eens", antwoordde zijn vriend en wees naar het artikel in de courant.

De lord wierp slechts een enkelen blik op het blad, waarop hij met groote schreden in het vertrek heen en weer ging loopen.

„Dat is schandelijk!" zei hij. „Die menschen amuseeren zich onder den dekmantel van weldadigheid; de kosten hunner amuseementen verslinden duizenden, en de armen, waarvoor de opbrengst zou zijn, ontvangen een aalmoes, die zóó klein is, dat niemand het zou wagen, zoo weinig te geven aan een bedelaar die aan de deur iets komt vragen.

Hoeveel komt er nu naar everredigheid op het aandeel van iederen arme? Nog niet eens een gedeelte van een penny. O, die huiche-

laars! Kon men hen toch eens behoorlijk ontmaskeren!" —

De lord ging naar het venster; hij hield zijn hand voor het voorhoofd en scheen over iets na te denken.

„O! als dat eens kon!" riep hij plotseling en begon weer heen en weer te loopen.

„Dat zou voortreffelijk zijn! Dan kon men twee vliegen in één klap slaan!"

Brand volgde zijn vriend, die rusteloos heen en weer liep, met de oogen.

„Wat bedoel je? Heb je het een of ander idee?" vroeg hij eindelijk.

Lord Lister bleef voor hem staan.

Zijn gelaat vertoonde weder een van die zegevierende uitdrukkingen, die het steeds vertoonde, als hij een grootsch plan ontworpen had.

„Ja, Charly," zei hij, „ik heb nu een plan, waardoor we niet alleen ons doel zullen be-

reiken, maar dat het ook mogelijk zal maken om een waarlijk goede daad te verrichten.

„Laat mij daarover nog een weinig nadenken; ik geloof, dat je je er over verwonderen zult.

„Ik wensch je nu goeden nacht, Charly, morgen aan het ontbijt zal ik je mijn plan mededeelen. Ik hoop, dat je tevreden zult zijn".

Bij deze woorden reikte hij zijn vriend de hand en ging naar zijn slaapkamer.

Brand wist zeer goed, dat het doelloos was, den lord naar zijn plannen te vragen, als hij ze niet uit zichzelf mededeelde en zijn vriend deed dit alleen dan, als hij zijn plannen positief had vastgesteld.

Hij dronk zijn thee en nadat hij zijn sigaret had opgerookt, begaf hij zich eveneens ter ruste, om den morgen af te wachten, waarop hij van de nieuwe plannen van den Grooten Onbekende op de hoogte zou worden gebracht.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het Burmeister-Concert.

„Hoor eens, Marholm, je moet mij heden vervangen. Je weet er alles van en als er niets buitengewoons gebeurt, laat me dan met rust en telefoneer niet naar den schouwburg", zei de hoofd-inspecteur van politie Baxter tot zijn secretaris Marholm, die vroolijk lachend voor zijn schrijfbureau zat.

„Slechts in een buitengewoon geval roep ik u, inspecteur," zei hij. „Als misschien Raffles...."

„Ach, laat mij toch met rust met je flauwe grappen!" viel Baxter zijn secretaris in de rede. „Wij hebben, God zij dank, sedert lang niets van dien schurk gehoord", ging de bewegelijke hoofd-inspecteur voort en zijn gelaat werd weer rood, zooals steeds, als hij zich over iets ergerde.

„Ach, ik dacht maar zoo, inspecteur. Blijf voor vanavond uw goed humeur maar bewaren. Gaat gij gaarne naar het Burmeister-concert?" vroeg de corpulente Marholm.

„Dat spreekt van zelf!" antwoordde Baxter. „Ik begrijp alleen maar niet, dat men onverschillig kan zijn voor dergelijke amuse-

menten. Wie weet, wanneer de gelegenheid zich weer voordoet, om den beroemden violist Willy Burmeister te kunnen hooren. Voel jij dan in het geheel niets voor muziek en zang?"

„Zeker wel, inspecteur," antwoordde de prozaïsche Marholm, „maar dat ik daarover zóó in geestdrift zou kunnen geraken, zooals bijna geheel Londen thans doet, neen, dat niet!"

„Je voelt niets voor iets buitengewoons", antwoordde de hoofd-inspecteur en haalde de schouders op.

„Het kan mogelijk zijn, dat ik het niet versta," bekende Marholm. „Het is toch niet mijn eigen schuld, wanneer ik het dwaas vind, dat men zich verdringen laat en de waanzinnigste prijzen betaalt, enkel en alleen om zulk een ridder van den strijkstok te hooren?" zei de secretaris.

„Ja, wat de prijzen betreft, daarin heb je geen ongelijk", antwoordde Baxter. „Als men maar een middel kon vinden om de lui, die handel drijven in toegangskaarten, eens flink op de vingers te tikken. Die bende is al te bru-

taal geworden; zoo iets onbeschaamds is er nog nooit voorgekomen. Ik geloof niet, dat er tien kaarten voor den gewonen prijs, die toch reeds hoog genoeg is, verkocht zijn. De schurken hebben onmiddellijk alles opgekocht en nemen nu een woekerwinst."

"Waarom zijn de menschen ook zoo dom en betalen zulke prijzen!" filosofeerde Marholm. "Op de aanplakbiljetten werden de voorste plaatsen voor twee pond aangeboden; dat is ook al een mooie som! Doch wie heeft voor dezen prijs plaatsen gekregen? — Nu zijn de prijzen zóó opgejaagd, dat men heden wel 60, 80, zelfs 100 pond voor een plaats betaalt en nog „ik dank u" moet zeggen, wanneer men voor die som nog een plaats machtig wordt."

"Inspecteur, hoeveel hebt u voor u kaart betaald?" vroeg Marholm nieuwsgierig.

"Ik heb geen kaart", antwoordde Baxter kortaf.

Marholm keek hem eenige oogenblikken met open mond sprakeloos aan en riep toen uit:

"Hoe wilt u dan heden nog een plaats krijgen en wat zal die dan wel kosten?"

"Kosten?" herhaalde Baxter, „kosten? Ik als hoofd-inspecteur van politie, behoef immers niet te betalen!"

"Maar u hebt daar toch geen dienst", antwoordde de secretaris.

"Nee, tot zijn spijt heeft Weeler den dienst daar heden en die verstaat niets van muziek. Maar dat doet niets ter zake, als hoofd-inspecteur van politie heb ik altijd vrijen toegang."

Marholm lachte. . . .

"Als ge u dezen keer maar niet vergist!" zei hij. „Wanneer men daar voor iedere plaats bankbiljetten betaalt, dan zal men wel spaarzaam zijn met vrijkaarten."

"Klets toch geen onzin!" antwoordde Baxter met ergernis. „Dat zou wat moois zijn! Overigens vind ik het alles behalve aardig, dat men ons niet eenige vrijkaarten heeft gezonden".

Hij keek in den spiegel om te zien of zijn haar nog goed zat.

Hij scheen tevreden te zijn, nam een paar nieuwe handschoenen uit zijn zak en trok die aan.

Inspecteur Baxter was reeds geheel voor het concert gekleed, voordat de namiddagdienst begon, want hij wist, dat hij nog eenige zaken had af te doen, die hem tot den avond zouden bezighouden.

Maar hij wilde op tijd klaar zijn, want ook hij was in gespannen verwachting naar datgene, wat sedert eenige weken door geheel Londen besproken werd.

Terwijl anders de aankondigingen van concerten, die door beroemde kunstenaars ge-

ven werden, reeds eenige maanden te voren aangekondigd werden, was nauwelijks eenige dagen geleden, door middel van alle couranten bekend gemaakt, dat de wereldberoemde violist Willy Burmeister een viool-concert geven zou.

Dit bericht verspreidde zich als een loepend vuurtje door de eerste kringen van Londen.

Het grootste gedeelte der kunstliefhebbers vroeg er niet naar, wie dit concert op touw had gezet, wie de impressario was en de enkelen, die er wél naar informeerden, konden geen voldoende inlichtingen bekomen.

Eenige beweerden, dat een Fransch impressario het op touw had gezet, maar anderen meenden, dat het een Engelschman was.

De meesten verheugden er zich over, dat de beroemde violist naar Londen zou komen om daar te spelen; dat was hen genoeg.

Het meeste belang stelden natuurlijk de opkoopters in de zaak, omdat zij het plan hadden, zooveel mogelijk dadelijk alles op te koopen, om zoodoende een groote winst te behalen.

Een vreemdeling had, naar men vermoedde in opdracht van een groote Italiaansche firma, het Commodity-theater aan de Haymarket voor het concert gehuurd.

Aangezien hij de hooge huursom dadelijk betaald had, vond de directie geen reden om verder naar dezen persoon te informeren.

Dat het concert in het Commodity-theater en niet in de Albert-Hall, waar gewoonlijk dergelijke beroemdheden optreden, zou plaats hebben, maakte de zaak nog onbegrijpelijker en gaf aanleiding tot verschillende geruchten.

De opkoopters waren gramstorig, want de geslepenheid van den ondernemer scheen hun zaak te bemoeilijken.

Immers, kort na het verschijnen van de eerste aankondiging had een onbekende een klein kantoor in New Kent Road gehuurd en in de dagbladen aangekondigd, dat daar nog entree-biljetten te krijgen waren.

Aan den schouwburg zelf waren geen biljetten verkocht, want toen op den eersten ochtend na de aankondiging een groote menigte naar het Commodity-theater gegaan was om kaarten te koopen, vond zij een groot plakkaat op de gesloten deuren, waarbij bekend werd gemaakt dat alles was uitverkocht.

Niemand kon begrijpen, hoe dat kon en de menigte begon woedend te worden. Men wilde den schouwburg bestormen en slechts een strenge afzetting van de politie kon geweldigheden beletten.

Toen het kleine kantoor in de New Kent Road geopend was, waren de opkoopters de

eersten om daar, zoo mogelijk, nog voor billijke prijzen op te koopen.

Maar de jonge, baardeloze man, die met nóg twee personen met den verkoop belast was, scheen weinig handelbaar.

Hij weigerde om de toegangskaarten bij meer dan twee tegelijk te verkoopen. Zij moesten allen onverrichterzake heengaan en zich er toe bepalen om een klein aantal kaarten door tusschenpersonen te laten koopen.

Het bureau intusschen had de prijzen der plaatsen reeds aanmerkelijk verhoogd en de opkoopters moesten nu wel fabelachtige prijzen vragen.

De toeloop aan het loket was niettemin zóó groot geweest, dat men reeds den tweeden dag moest sluiten; er was geen enkel plaatsbiljet meer te krijgen.

Naar aanleiding hiervan had men door middel van de couranten verzocht om den violist twee avonden te laten optreden.

Een door de impressario-directie ondertekend antwoord deelde mede, dat de beroemde violist slechts voor één avond beschikbaar was en dadelijk weer moest vertrekken, waardoor er geen mogelijkheid bestond om hem voor een tweeden avond te engageeren.

Dat was natuurlijk in het voordeel der opkoopters.

Zij hielden hun toegangskaarten dan ook in handen, om op den avond der voorstelling nog hogere prijzen te kunnen maken. . . .

De avond van het concert was eindelijk aangebroken.

Reeds uren vóór den aanvang stond een dichte menigte voor de deuren en toen deze eindelijk geopend werden, stroomde de menigte, die in het bezit van kaarten was, naar binnen.

Rijtuigen en auto's kwamen aanrollen en een bonte, feestelijk getooide menigte, vulde weldra den schouwburg tot aan de nok.

Een sterke politiemacht trachtte buiten de orde te handhaven.

Dit was geen gemakkelijk werk, want bij de ontelbare menigte bezoekers voegde zich een groot aantal nieuwsgierigen, die gekomen waren om de prachtige toiletten der dames, die uit de auto's en rijtuigen stapten, te bewonderen.

Een man in een mantel gehuld ging naar den jongen bureaulist en vroeg hem op fluisterenden toon:

„Is hij er reeds, Charly?“

„Neen; ik heb alles zoo nauwkeurig mogelijk in het oog gehouden, maar de gepantserde auto van Carlyle heb ik nog niet gezien“, antwoordde de gevraagde.

„En ben je ook niet te weten gekomen, of hij ergens een toegangkaart genomen heeft?“

„Neen; dat was mij niet mogelijk. Wie weet door wien hij er een heeft laten nemen; komen zal hij zeker“.

„Daarop zou ook ik wel durven wedden“, antwoordde Lord Lister; want niemand anders dan hij was de man met den donkeren mantel.

Hij ging met zijn vriend Charly Brand, den bureaulist, eenige schreden achteruit en zei toen:

„Nu Charly, je bent met onze plannen bekend. Je moet er vooral voor zorgen, dat je beide helpers verdwenen zijn vóórdát alles bekend wordt. Als ik maar wist, waar de auto zal stil houden na afloop van het concert! — want als wij niet heel vlug zijn, dan hebben we géén kans.“

De lord keek op zijn horloge en zei toen:

„Ik moet nu op het toneel verschijnen, opdat niet te vroegtijdig iets verraden wordt. Tracht mij op de een of andere manier bericht te geven“.

Hij wilde juist naar den artisteningang gaan, toen hij in snelle vaart een auto zag aankomen, die stil hield voor een der trappen, die onmiddellijk naar de loge-plaatsen voerde.

De auto stond nauwelijks stil, of een reusachtige bediende en een chauffeur sprongen van de bestuurdersplaatsen. De eerste opende het portier en keek wantrouwend naar alle kanten uit.

De chauffeur had zich aan den anderen kant van de auto opgesteld, zoo dat deze beide personen als het ware een veiligheidswacht vormden.

Van uit de verte zagen de beide vrienden dit aan en de lord fluisterde:

„Kijk eens, hoe sluw de vos alles berekend heeft! Hij gebruikt den toegang tot de loge om zoo gemakkelijk en veilig mogelijk naar zijn plaats te kunnen komen. De chauffeur zal ook wel opdracht hebben om voor deze deur te blijven wachten, want Carlyle weet zeer goed, dat hij langs dezen weg weer het vlugste in zijn gepantserde auto kan komen. — Welnu, je weet wat je te doen hebt, Charly. Ik moet nu naar mijn plaats. Wees dus op je hoede, er moet snel gehandeld worden! Wij moeten dezen nacht een werk verrichten zooals wij nog nooit gedaan hebben!“

Met een handdruk nam hij afscheid van zijn vriend en spoedde zich naar den artisteningang.

Brand overtuigde er zich van, dat de miljonair den schouwburg was binnengetroden en dat de chauffeur en bediende weer op hun plaatsen in de auto zaten.

Hij sloot nu het luikje van het plaatsbureau, hetgeen hij gevoeglijk kon doen, daar

er toch geen enkele plaats meer te krijgen was en begaf zich weer naar buiten.

Daarna wendde hij zich naar den hoofdingang van den schouwburg.

Hier was het nog altijd even druk.

Daar het nog nauwelijks een half uur vóór den aanvang van het concert was, trachtten de opkoopters hun biljetten zoo duur mogelijk te verkoopen aan hen, die eerst nu kwamen en nog gaarne het concert wilden bijwonen.

Ieder van hen beweerde nog slechts een laatste biljet te hebben en bood dat tot ongehoorden prijs aan.

Maar zoodra hij dit verkocht had, haalde hij een ander uit den zak en presenteerde dit tegen nog hooger prijs.

Brand was den foyer binnengegaan, omdat er een twist was ontstaan tusschen de controleurs en een heer, wat zijn opmerkzaamheid trok.

„Maar het spreekt toch van zelf, dat ik als ambtenaar vrijen toegang heb!" hoorde hij den heer op opgewonden toon roepen.

„Het doet mij leed, mijnheer de hoofd-inspecteur, maar wij hebben de strengste orders om niemand, wie het ook zijn moge, zonder geldig plaatsbiljet binnen te laten", antwoordde de controleur.

„Maar de politie heeft toch altijd toegang," merkte de heer, die een donkeren puntbaard droeg, op.

„Ongetwijfeld, mijnheer de hoofd-inspecteur," antwoordde de controleur, „de plaats, welke voor de politie gereserveerd blijft, is echter reeds ingenomen. Als u meent, dat u vanavond dienst hebt, dan wil ik gaarne den inspecteur in de zaal terugroepen en hem zeggen, dat hij plaats moet maken voor u."

De aangesprokene scheen eenige oogenblikken over dit voorstel na te denken, doch vond het blijkbaar geen goede oplossing, want hij schudde zacht het hoofd.

Inmiddels was Brand naderbij gekomen en keek het tweetal aan.

„He, dat is vriend Baxter," dacht Charly, terwijl zich op zijn gelaat een glimlach vertoonde.

De hoofd-inspecteur was zeer opgewonden; men zag dat aan zijn vuurrood gezicht.

Hij keek den controleur aan, maar wist niet, wat hij moest doen.

Deze bekommerde zich niet meer om hem.

Intusschen was de kleine twist niet onopgemerkt gebleven en een der opkoopters, die bij de deur stond, ging naar Baxter toe.

„Ik heb nog een parketplaats, mijnheer de hoofd-inspecteur," zei hij. „Het is de laatste; een zeer mooie plaats. Ik wil u de kaart goedkoop geven," fluisterde hij hem toe.

Baxters gelaat werd nog ontevredener. Hij overlegde, wat hij doen moest.

Het was hem duidelijk, dat hij zonder biljet niet toegelaten werd. En ook durfde hij inspecteur Weeler, die dus blijkbaar al binnen was, niet van zijn post terugroepen. Hij wist, dat Weeler ook een muziekliefhebber was en als hij teruggeroepen werd om plaats te maken voor Baxter, die nimmer schouwburgen controleerde, daar hij dit als hoofd-inspecteur ook niet behoefde, zou de man zeker niet nalaten bekend te maken, wat hij had gedaan en dat wilde hij tegenover zijn minderen niet weten. Maar hij wilde in elk geval Burmeister hooren!

Het gelaat van den dikken Marholm vertoonde zich nu ook; hij was ook eens komen kijken en begon te lachen, toen hij hoorde dat Baxter geen toegang verkregen had.

„Nee, ik gun dien dikzak niet, dat hij zich vroolijk over mij maakt!" dacht Baxter en wendde zich naar den naast hem staanden opkoopters, met de vraag wat de plaats kosten moest.

De man dacht een goeden slag te kunnen slaan en zei:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur, u weet dat er niets meer te krijgen is. Goedkoop is het biljet dus niet. Maar voor een kunstkenner, zooals u, is de prijs niet te hoog. Geef mij dertig pond."

Baxter schrok.

„Kerel, ben je krankzinnig?" zei hij. „Dertig pond voor een biljet? Daar denk ik niet aan. Ik zal je wegens bedrog arresteeren!"

„Hoe zoo, mijnheer de hoofd-inspecteur?" vroeg de opkoopters. „Hoe durft u van bedrog spreken? U wilt iets koopen en ik bied het u aan voor den prijs, dien het waard is. Als u het koopt, dan is het goed; als u het niet koopt, dan is het óók goed. Ik dwing u immers niet! Waar zit het bedrog?"

De hoofd-inspecteur wist zeer goed, dat hij niets uitrichten kon.

Na eenig nadenken zei hij:

„Ik zal je tien pond geven!"

„Nee, mijnheer de hoofd-inspecteur," zei de opkoopters. „Het spijt me. Ik kan mij niet lang ophouden."

Het manneke wilde zich verwijderen, maar de inspecteur hield hem vast en zei:

„Wees toch verstandig; ik bied je vijftien!"

De opkoopters bleef staan.

„Ziet u, mijnheer de hoofd-inspecteur, omdat u het bent, wil ik u een plezier doen. Ik kan u natuurlijk mijn parketplaats niet voor vijftien pond geven, maar hier in de buurt staat een goed vriend van mij, die had zooeven nog een biljet voor den derden rang en

wilde dat voor vijftien pond verkoopen. Ik zal hem vragen, of hij het nog heeft."

De opkoper verdween tusschen de menigte.

Hij ging natuurlijk niet naar zijn vriend; maar haalde zelf het biljet uit zijn zak.

Het was slechts een truc geweest. De parkeerplaats had hij Baxter aangeboden als de laatste; als hij zich dus niet aan bedrog wilde schuldig maken, mocht hij immers geen ander meer hebben.

Brand, die tegen een zuil geleund stond, had alles gezien en gehoord. . . .

De opkoper kwam intusschen terug en overhandigde den inspecteur het biljet voor den derden rang.

Baxter wilde nog iets zeggen, maar daar de opkoper onverbiddelijk bleef, haalde hij zijn portefeuille te voorschijn en betaalde de verlangde som.

"Arme Baxter!" dacht Brand; „jij moet dus ook bloeden. Nu, het is niet erg, wanneer ook jij iets voor de armen van Londen geeft!"

Hierop ging Charly Brand weer naar de kleine trap, waarvoor de auto van den milioenenkoning Carlyle nog steeds stond te wachten.

Hij had zijn hoed over de ooren getrokken en zette den kraag van zijn overjas op, want het begon te regenen. Door den dikken mist kon men slechts enkele schreden voor zich uit zien.

De beide lantaarns van de auto verspreidden een spookachtig licht door den nevel.

Toen Charly bij de auto was gekomen, hoorde hij duidelijk, dat de chauffeur tot den voormaligen worstelaar zei:

„Wat een hondenweer, Billy! En daarin moeten we hier uren lang zitten wachten."

De worstelaar had zijn armen over de borst geslagen. Men kon duidelijk aan hem zien, dat hij zeer ontevreden was.

Hij antwoordde:

„De oude is gek! Het heeft geen doel, hier in dit hondenweer te zitten en te wachten! Wij zouden zeer goed naar huis kunnen rijden en over twee uur terugkomen."

„Neen, neen, Billy; dat durf ik niet wagen," antwoordde de chauffeur.

Op dit oogenblik kwam de slanke gestalte van een jongen man te voorschijn, die zijn hoed over de ooren had getrokken.

Hij floot een straatdeuntje en scheen in een goed humeur te zijn.

Toen hij dicht bij de auto gekomen was, bleef hij staan en zei:

„Wel jongens, waarom zitten jullie in dit hondenweer toch te verkleumen? Het concert is nog niet eens begonnen; ik hoop toch niet,

dat jullie daar wilt blijven zitten, totdat het afgelopen is?"

„Dat gaat je geen bl. . . . aan," antwoordde de chauffeur ruw.

Door deze uitdrukking scheen de jonge man zich echter niet beleedigd te gevoelen, want hij begon te lachen en antwoordde:

„Kom, kom, wees niet zoo heet gebakerd! Ik bedoel toch alleen maar, dat het hier buiten in dit weer niet aangenaam is en wilde jullie uitnodigen om een kwartiertje met mij naar het café, hier tegenover, te gaan. Ik heb goede zaken gemaakt en wil jullie trakteren."

Daarbij liet hij het geld rinkelen, dat hij los in zijn zakken droeg.

„Wel Dick, hoe denk je er over?" vroeg de worstelaar den chauffeur.

„Hm — ik weet niet, Billy" — — antwoordde deze aarzelend.

„Wees toch niet zoo zwaartillend, kerel! Je hoort immers, dat het concert nog niet begonnen is. Het duurt dus nog lang, voordat de oude terug is. Men kan bij dit hondenweer wel een slok whiskey verdragen en de auto zal wel niemand stelen. Als deze mijnheer ons nu uitroodigt, dan zie ik niet in, waarom wij ons niet zouden warmen."

„Als jij wilt Billy, ga dan maar; ik blijf hier," zei de chauffeur.

Bil Tyrell bromde iets in zich zelf, hetgeen zeker geen vleitaal voor den chauffeur was en stapte van den bok af.

Maar dat was de bedoeling van den royalen vreemdeling, alias Charly niet, want hij moest niet één, maar hen beiden van de auto zien weg te lokken, als het plan, dat hij met lord Lister ontworpen had, gelukken wilde.

Toen de worstelaar van den bok af was, vatte hij den pseudo-opkoper onder den arm en wilde hem naar het café trekken, maar Brand bood tegenstand.

„We mogen je kameraad toch niet zoo alleen laten! Die komt om van de kou!" zei hij.

„Als de kerel zoo dom is!" zei Billy, „moet hij het zelf weten. Kom nu óók," riep hij den chauffeur toe.

Aan deze uitnodiging kon de chauffeur nu niet langer weerstand bieden en die was nu eveneens ook spoedig van den bok gekomen.

Even daarna waren alle drie in het café verdwenen. Brand trad lachend het lokaal binnen.

Er was hem veel aan gelegen, den caféhouder dadelijk te laten bemerken, dat er wat te verdienen was; hij smeed onmiddellijk bij zijn komst een goudstuk op tafel en bestelde een flesch van den besten wijn.

In het voorste gedeelte van de zaal zaten eenige koetsiers en zochten den tijd te verdrijven met dobbel- en kaartspel.

„Hebt ge niet het een of ander hoekje, waar wij ongestoord kunnen zitten?" vroeg Charly den kastelein.

Deze opende bereidwillig de deur van een klein vertrek en draaide daar het electrische licht op.

„Hier kunnen de heeren ongestoord zitten. Zal ik u kaarten brengen?" vroeg hij.

Hij vermoedde, dat de man het plan had om zijn begeleiders uit te schudden en dat hij daarom een afzonderlijk vertrek gevraagd had.

„Ja, doe dat maar, sir," zei Charly. „Al hebben wij ook niet lang tijd, dan is zoo'n spelletje toch altijd aangenaam".

Bill Tyrell, de voormalige worstelaar, was een hartstochtelijk speler en daarom stemde hij er dadelijk in toe.

Het duurde niet lang of de glazen en flesschen stonden op tafel en het spel was in volten gang.

Het scheen, dat de jonge opkoper het warm kreeg, want hij maakte zijn jas los.

Dit was trouwens ook niet te verwonderen, want gedurende de laatste tien minuten had hij voortdurend verloren.

Billy Tyrell en de chauffeur konden natuurlijk niet vermoeden, dat zij slechts wonen, omdat Charly Brand verliezen wilde; voor dezen was het alleen van belang hen beiden hier op te houden.

„Je hebt gelijk, boy," zei de worstelaar, toen hij zag, dat Charly zijn jas losmaakte. „Het is verbazend warm. Wij moeten het ons maar gemakkelijk maken."

Hij stond op en trok zijn autojas uit. De chauffeur volgde zijn voorbeeld; aan tijd en plicht dachten zij niet meer.

Den tijd, dien zij noodig hadden om hun jassen uit te trekken, petten af te zetten en aan den standaard te hangen, maakte Brand zich ten nutte om ongemerkt een weinig poeder, dat hij in een zakje bij zich had, in hun glazen te doen.

Toen zij weer op hun plaatsen zaten, bestelde hij nog twee flesschen wijn, waarvoor hij het bedrag dadelijk betaalde.

„Voor het eerstvolgende kwartier zal dit wel voldoende zijn," zei hij tot den kastelein, die de deur weer achter zich dicht trok.

Brand vulde de glazen opnieuw en riep:

„Op jullie welzijn en op mijn geluk, opdat ik nu ook eens mag winnen!"

Hij ledigde zijn glas in één teug, welk voorbeeld door den chauffeur en den worstelaar gevolgd werd.

Het poeder, dat Charly Brand in den wijn gedaan had, moest blijkbaar zeer sterk zijn, want reeds na eenige oogenblikken zag men aan de gezichten van beiden, dat zij moeite hadden hun oogen open te houden.

Zij streden er echter tegen, zoo lang zij konden, rekten zich eens uit en namen de kaarten weer op. Maar zij maakten vergissing op vergissing, hun tong werd dik en zij konden haast geen verstaanbaar woord meer uiten. Brand deed natuurlijk of het hem precies zoo ging.

Eindelijk beproefden zij hun glazen op te nemen, die door Charly opnieuw gevuld waren.

Maar de worstelaar stootte zijn glas om en gleeed van zijn stoel af op den grond; de chauffeur lag met zijn hoofd op de tafel en begon luid te snurken.

Brand had op dit oogenblik gewacht. Hij ging naar de deur en schoof er de grendels op, opdat de kastelein hen niet verrassen kon.

Daarop trok hij de kleeren van den chauffeur aan, zette den autobril op en rolde in haast de kleeren van den worstelaar te zamen en verborg die onder den chauffeursmantel.

Hij wierp nog een onderzoekenden blik op de beide slapenden, maar dezen verroerden zich niet; zij snorkten een welluidend duet.

Daarna verliet hij haastig het vertrek.

De kastelein had juist naar buiten gekeken en wilde weer naar binnen gaan toen Brand wilde heengaan.

Hij dacht natuurlijk dat hij den chauffeur voor zich had en vroeg:

„Je wilt zeker gaan zien of je wagen niet gestolen is?"

„Ik wil er alleen iets uithalen," gaf hij ten antwoord. „Ik kom dadelijk terug. Stoor de twee anderen daar binnen niet. Mijn collega zal onzen vriend wel behoorlijk aan den pols voelen."

De kastelein begon luidkeels te lachen en Charly Brand verdween in den dikken mist.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De ontvoering.

Zoo snel zijn beenen hem konden dragen, rende Charly Brand toen de mist hem onzichtbaar had gemaakt voor de oogen van den herbergier, naar de auto van den millioenenkoning Carlyle.

Hij sprong op de bestuurdersplaats, legde het pakje naast zich en onderzocht daarna hoe de besturing ingericht was, omdat hij vermoedde, dat er aan de auto, die volgens de speciale opgaven van Carlyle gemaakt was, een bijzonder remtoestel zou zijn.

Hij had zich daarin niet vergist, want spoedig ontdekte hij een handel, die het voor iedereen leek onmogelijk maakte, om den wagen in beweging te brengen.

In een oogenblik was Charly op de hoogte van dit toestel.

Hij zat nog slechts eenige oogenblikken achter het stuurwiel, toen zich voor den hoofdingang van den schouwburg een lawaai verhief, dat ieder oogenblik grooter werd.

Gedurende den korten tijd, dat Brand met den chauffeur en den bediende in het café was geweest, waren in den schouwburg vreemde dingen voorgevallen.

Zooals wij reeds weten, was het gebouw reeds lang vóórdat het concert een aanvang zou nemen, uitverkocht.

Terwijl nu de tijd om te beginnen steeds meer naderde, werd de algemeene spanning hooger.

Stipt op den bepaalden tijd begon het orkest een ouverture te spelen.

Maar toen dit was afgelopen en er niet meer gespeeld werd en zich ook geen violist vertoonde, werd het publiek ongeduldig.

Men begon te stampen en te schreeuwen.

Eindelijk, nadat het schandaal reeds een tijd lang had geduurd, begon het orkest opnieuw te spelen.

Het lawaai bedaarde. Men luisterde aandachtig en wachtte op het komende genot.

Toen ook dit muziekstuk ten einde was en de violist nog steeds niet verscheen, brak het tumult opnieuw los.

Eindelijk ging het scherm op en verscheen er een heer, in een rok gekleed.

Nadat hij een buiging gemaakt had, bleef hij onbewegelijk staan en wachtte tot alles rustig was.

Het was duidelijk zichtbaar, dat deze heer een vreemdeling was. Het gebruide gelaat was door een puntbaard omringd en het zwar-

te haar gaf hem het uiterlijk alsof hij uit het zuiden kwam.

Hij keek het publiek aan en scheen het met zijn scherpe blikken te willen doorboren.

Men was getroffen door deze verschijning en eenigen wilden applaudisseeren, omdat zij meenden den beroemden violist Burmeister voor zich te zien.

Met een handgebaar verzocht de vreemdeling echter om stilte.

Toen alles stil was, deelde hij in korte woorden aan de bezoekers mede, dat de violist niet gekomen was.

Hierdoor zou echter niemand benadeeld worden, want door teruggave der biljetten kon ieder aan de kas zijn entreegeld terug krijgen.

Even spoedig als de onbekende op het toneel verschenen was, was hij ook weer verdwenen.

Al was men ook eenigszins ontmoedigd omdat men den beroemden violist nu niet zou hooren, stelde men zich toch tevreden met de gedachte, dat men zijn geld zou terugkrijgen.

Maar toen de eersten bij den bureaulist kwamen en deze hun natuurlijk slechts het bedrag wilde teruggeven, dat op het biljet vermeld stond, zonder de aanmerkelijke verhooging, die ieder betaald had, brak er een storm van verontwaardiging en woede los.

De opgewonden menigte dreigde, dat zij den schouwburg zou vernielen; eenigen wilden hem in brand steken en slechts aan het flinke optreden der politie was het te danken, dat er geen groote ongelukken gebeurden.

Het ergste was de arme bureaulist er aan toe, op wien vooral het publiek woedend was, ofschoon hij toch eigenlijk geen schuld aan de zaak had.

Op bevel van de politie mocht telken keer slechts één der bezoekers aan het bureau verschijnen.

Men kreeg steeds weer hetzelfde toneel te aanschouwen.

Ieder kreeg het bedrag terug, dat op zijn biljet vermeld stond; dit bedrag was meestal een pond, terwijl daarvoor vijf pond, of nog veel meer betaald was.

Er heerschte een vreeselijke verwarring in den schouwburg.

Eenige heeren klommen over de balustraden, om den impressario op te zoeken en zich op hem te wreken.

Tot deze wraakzuchtigen behoorde ook hoofd-inspecteur Baxter.

Toen hij vanaf den derden rang den heer op het tooneel zag verschijnen, die het onaangename bericht aan het publiek mededeelde, was het alsof er een electriche stroom door zijn lichaam ging.

Hij zette zijn lorgnet op en trachtte den vreemdeling te herkennen.

De groote schitterende, grijze oogen schenen hem aan iemand te herinneren; maar aan wien?...

Toen nu het tumult losbrak ging hij zoo spoedig mogelijk naar beneden en trachtte over de balustrade heen, op het tooneel te komen.

Hij wilde den vreemdeling nog eens zien en zich ervan overtuigen, of hij zich misschien ook vergiste.

Juist was Charly Brand tot de overtuiging gekomen, dat hij het mechaniek van de auto nu geheel kende, toen een heer, in rok gekleed, uit den hoofdingang kwam en naar het rijtuig liep.

„Ben je geslaagd, Charly?" vroeg hij.

„Ja. Ziehier!" antwoordde deze kortaf en hielp zijn vriend haastig de autokleeren van den worstelaar aantrekken.

Lord Lister, — want hij was het, die het concert had afgezegd, — ging vlug op de plaats van den bediende zitten, terwijl Brand reeds die van den chauffeur had ingenomen; hij zette den autobril op.

Op dit oogenblik kwam een andere heer, bijna buiten adem, uit de hoofd deur.

Het was de hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Hij zag de auto van den millioenenkoning Carlyle, welke hij zeer goed kende en trad op de beide bedienden toe, die op den bok zaten.

„Hebt ge niet een man gezien, die hier in haast voorbijkwam?" vroeg hij.

„Neen, Sir", antwoordde de chauffeur.

„Maar hij moet hier toch voorbijgekomen zijn! Waar hebt ge uw oogen toch?" schreeuwde de hoofd-inspecteur.

De naast den chauffeur zittende bediende antwoordde:

„Wij hebben hier slechts op onzen meester te wachten en geen andere diensten te verrichten. U moet dus maar aan uw ondergeschikten vragen, sir!"

De hoofd-inspecteur wilde juist een grof antwoord geven, toen uit de kleine deur, die naar de loges leidde, de millionair Carlyle te voorschijn trad.

Hij keek vreesachtig om zich heen en snelde naar zijn auto.

De hoofd-inspecteur, die den millionair kende, deed het portier van de auto open en hielp hem bij het instappen.

„Ik dank u wel, mijnheer de hoofd-inspecteur", zei deze vriendelijk. „Wat was dat hedenavond een teleurstelling!"

„Ja, wel een teleurstelling", bevestigde inspecteur Baxter zuchtend en keek de auto na, die zich in snelle vaart in den mist verwijderde.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Heel Londen lacht.

Hetgeen in het Commodity-theater was voorgevallen, werd natuurlijk spoedig door heel Londen bekend.

Men is in Engeland zeer vlug met het uitgeven van extra-bladen en daardoor wist reeds na eenige uren iedereen in de wereldstad de bijzonderheden van het mislukken van het concert.

Maar den volgenden ochtend zou de bevolking van Londen een nog grootere verrassing bereid worden, die allen hartelijk zou doen lachen.

„Wat mankeert den oude heden toch?" vroeg Dick Warner, aan den secretaris van politie Marholm, toen hij uit het bureau van zijn chef, inspecteur Baxter, kwam. „Het

schijnt wel, alsof hij vandaag door den duivel bezeten is".

De dikke Marholm, die juist zat te ontbijten, haalde de schouders op, en schonk zich een glas portwijn in.

Daarna nam hij het laatste nummer van de Times, dat juist gekomen was, om het te lezen.

Nauwelijks had hij de eerste bladzij gezien, of hij sprong op.

Een krampachtige lach schudde zijn lichaam en daar hij juist een groot stuk kaas in den mond had, dat hij tevergeefs trachtte door te slikken, werd zijn gelaat rood als vuur en zijn aderen zwollen op; hij scheen van blijdschap te zullen stikken.

Inspecteur Warner ging naar zijn collega toe, sloeg hem met de vuist op den rug en zei: „Stik nu niet dadelijk! Wat heb je toch?”

Toen de „vlooi” met geweld de kaas eindelijk had doorgeslikt, begon hij:

„Dat is prachtig! neen maar, wat is hij toch een kerel! — wat zal de oude oogen opzetten! Hij wordt nu zeker totaal gek!”

Marholm begon van blijdschap een soort Indianen-dans uit te voeren.

Warner schudde ontevreden het hoofd en vroeg, nog altijd op verbaasden toon:

„Wordt hij gek? — Neen, ik geloof, dat jij reeds gek geworden zijt. —

„Wat is er toch gaande? spreek toch!”

Marholm liet zich door de woorden van zijn collega niet van zijn stuk brengen, maar pakte den kleinen, mageren man beet en begon met hem te dansen.

Eindelijk liet hij hem weer los en de kleine man viel uitgeput op een stoel.

„Luister toch, kerel! het is kostelijk!” riep Marholm herhaalde malen.

Hij had de courant opgenomen en begon te lezen, zonder dat ze bemerkten, dat de deur van het bureau van den inspecteur geopend werd en dat deze dreigend op den drempel was verschenen.

„Kijk eens hier,” riep Marholm. „Wat een prachtige kerel is het toch!” en hij las zijn collega het artikel voor, dat in vette letters aan het hoofd van het blad stond:

Aan het kunstlievende publiek van Londen!

De inwoners van de hoofdstad van Engeland hebben gisteren bewezen, dat zij niet alleen iets over hebben voor de kunst, maar dat zij ook gaarne iets voor de armen willen opofferen. Zij hebben, om den beroemden violist Willy Burmeister te hooren, allen meer of minder aanzienlijke sommen ten offer gebracht.

Ik kon echter aan den wensch om den beroemden violist te hooren, niet voldoen, want — ik heb er nooit met hem over onderhandeld om hier een concert te geven. —

Ik ben zeker een der eersten, die de kunst liefheeft en die het ook begrijpt, dat men gaarne offers wil brengen voor zulk een genot. Maar ik beschouw het als een onrecht om in een stad, waar armoede en gebrek heerschen, waar duizenden honger en kou lijden, voor een enkel uur van genot hooge sommen uit te geven, zonder er bij na te denken.

Voor eenigen tijd las ik in een der dagbladen het steeds herhaalde verzoek:

denkt om de noodlijdende vogels! En toen dacht ik aan mijn noodlijdende medemenschen en zorgde eenigszins voor hen. Ik veroorloofde mij daarom de vrijheid om het voorgewende Burmeisterconcert in een weldadigheidsvoorstelling te veranderen. De kosten van huur van den schouwburg en die van het orkest betaal ik uit mijn eigen zak, omdat ik niet achterblijven wil bij mijn medeburgers en heb nu het genoegen, onder de armen van Londen de som van 4500 pond sterling te kunnen verdeelen.

Ik hoop, dat ieder het bedrag van gisteravond vergeten zal in het bewustzijn, dat hij een gedeelte van zijn overvloed — al was het ook onvrijwillig — aan een betere zaak, aan een werk van mensche-lievendheid, heeft geofferd.

JOHN RAFFLES.

„Drommels!” riep de droogstoppelige Warner uit, toen Marholm klaar met lezen was. „Het is waar, Marholm, al is Raffles ook een gauwdief, hij is toch een practikerel!”

„Ik zeg het immers altijd!” lachte de „vlooi”. „Heeft de kerel geen gelijk? Is dat mooie geld nu niet veel beter besteed?”

Op dit oogenblik viel zijn blik op den hoofdinspecteur, die tegen de deur leunde. Hij scheen na te denken en zijn toorn te hebben vergeten. De woorden van lord Lister hadden hem stof tot nadenken gegeven.

„Inspecteur, hebt u gehoord, dat Raffles weer . . .” riep Marholm hem toe.

Baxter liet zijn secretaris echter niet uitspreken, doch viel hem kortaf in de rede:

„Ach, laat mij toch met rust!”

Hij keerde zich snel om en smeed de deur zóo hard achter zich dicht, dat het dreunde. Ja, Raffles had weliswaar gelijk, doch dat ook hij moest bijpassen, dat schikte den hoofdinspecteur in het geheel niet. . . . En dan: hoe kwam die man er toe, over de beurs van anderen te beschikken? —

„Hij is toch een gemeene schurk!” dacht Baxter vertoornd, terwijl hij weer aan het werk ging, hetgeen dien dag niet recht wilde vlotten.

Hij was nauwelijks tien minuten aan het werk, toen Marholm bij hem in zijn bureau kwam met de mededeeling, dat van de familie van den millioenenkoning Carlyle het bericht was gekomen, dat William Carlyle verdwenen was.

Het bericht luidde, dat de millionnair in zijn gepantserde auto naar het concert was gereden, zonder dat hij vandaar teruggekeerd was.

„Je bent krankzinnig, Marholm!" snauwde de inspecteur zijn secretaris toe. „Ik heb Carlyle toch gisteren, toen er van het concert niets gekomen is, in zijn auto zien wegrijden."

„Wel! wel!" antwoordde Marholm op langzamen toon, alsof hij zijn eigen gedachten had. —

„Wat beduidt dat: wel! wel! — Ik heb hem zelfs nog in de auto geholpen en bij hem gestaan, totdat hij wegreed," zei Baxter.

Op dit oogenblik snelde een detective het vertrek binnen en berichtte, dat van het politiebureau in Haymarket bericht was gekomen, dat men twee mannen op een baar naar het hospitaal had gebracht, die in een onnatuurlijk diepen slaap lagen. De kastelein, in wiens café men de beide mannen in dezen toestand had aangetroffen, beweerde, dat deze twee de chauffeur en de bediende van Carlyle waren; hij kende hen zeer van nabij.

„Wat zou dit nu weer beteekenen?" stootte Baxter op. „Die twee kerels zaten toch vóór op de auto, toen ik Carlyle in den wagen hielp."

„Dat is toch niet goed mogelijk," beweerde de politie-agent. „De kastelein vertelde, dat die twee met nóg een jongen man reeds vóór den aanvang van het concert in zijn lokaal waren geweest en daar gespeeld en gedronken hadden."

„Vóór den aanvang van het concert? — dat is uitgesloten —" antwoordde Baxter. „Onmiddellijk, toen de verwarring begon, ben ik door de zijdeur gekomen en heb de beide kerels op hun zitplaatsen gezien. Ik heb ook nog met hen gesproken."

De politie-agent begon te lachen en zei, schouderophalend:

„De kastelein beweert ten stelligste, dat beiden vóór den aanvang van het concert, respectievelijk vóór den tijd, dat het zou beginnen, in het café zijn gekomen, zonder het tot het oogenblik van hun vervoer naar het hospitaal te hebben verlaten. Alleen de chauffeur is na een poos heergegaan, om iets uit de auto te halen, zooals hij ten minste beweerde. Hij moet echter teruggekeerd zijn, zonder dat de kastelein het heeft opgemerkt, want later heeft men hem met zijn collega gevonden!

Door het groote schandaal, dat in het theater plaats had, had de kastelein in de eerste plaats de gasten geheel en al vergeten. Toen hij een uur later weer het vertrek binnenkwam, was het reeds laat in den nacht en had hij hen beiden smoordronken gevonden. Daar hij hen niet kon wakker krijgen, liet hij hen eenvoudig liggen. Maar toen hij hen ook he-

denmorgen niet kon doen ontwaken, heeft hij er bericht van gezonden, en beiden voorloopig naar het hospitaal van Haymarket laten brengen en den politiedokter gehaald."

Hoofd-inspecteur Baxter liep gedurende het rapporteren van zijn ondergeschikte in zijn bureau zenuwachtig heen en weer.

Nu bleef hij voor den beambte staan en schreeuwde:

„Kerel, maak mij niet krankzinnig! Hetgeen je daar vertelt, is klare onzin! Ik heb met de beide kerels zelf gesproken en heb hen met Carlyle zien wegrijden. Dat die twee nu smoordronken zijn, wil ik gaarne gelooven. Zij hebben, nadat zij Carlyle thuis hebben gebracht, natuurlijk te veel gedronken. Doch vóór dien tijd, dat is onmogelijk!"

„Maar, irspecteur!" viel de „vloot" hem in de rede. „Ze hebben hun meester in het geheel niet naar huis gebracht. Dat is u toch medegedeeld!"

Verbluft keek de hoofd-inspecteur zijn secretaris aan.

Hij had geheel en al vergeten, dat men hem kennis gegeven had van het verdwijnen van den millionnair en bemerkte nu, dat de zaak hoe langer hoe ingewikkelder werd.

Woedend riep hij uit:

„Ik heb toch gisteren niet gedroomd!"

De brutale Marholm had een allesbehalve eerbiedig antwoord op de tong. Hij verbeet zich echter en wendde zich tot den detective met de vraag:

„Heeft men dan niets gevonden, wat de zaak eenigszins kan ophelderen?"

„Neen," antwoordde de man. „De kastelein houdt alleen staande, dat de autojassen en petten der beide mannen verdwenen zijn. Daar hij den opkoper niet heeft zien vertrekken, vermoedt hij, dat deze de kleeren wel zal hebben gestolen."

„Was er bij die twee dan nog een opkoper?" vroeg Marholm belangstellend.

„Ja. Een jongmensch, dat blijkbaar veel geld scheen verdiend te hebben, kwam met beiden vóór den aanvang van het concert in het lokaal. Hij had groote verteringen gemaakt doch betaalde alles onmiddellijk. Die drie hebben toen kaart gespeeld. Alleen de chauffeur is na een poos weggegaan en is toen zeker, zonder dat de kastelein het heeft opgemerkt, in het lokaal teruggekomen, want hij, zoowel als de bediende, werden smoordronken gevonden, terwijl het jonge mensch verdwenen was."

Marholm begon zacht tusschen de tanden te fluiten en lachte daarna steelsgewijze in zich zelf —

Baxter keek hem van ter zijde aan. Op zijn

gelaat lag weer een achterdochtige trek, en als naar gewoonte werd hij vuurrood.

Razend riep hij:

„Dat is klinkklare onzin! De kastelein is zelf zeker niet nuchter. Een is weggegaan, en de ander is er nog, en ten slotte is hij, die er nog is, er niet meer! — Dat is toch onzin. In de cafés van Londen gebeuren toch geen tooverkunststukken.”

„Nee, doch wel Raffles-streken!” zei de „vloot” en wreef zich vergenoegd de handen, zooals hij altijd deed, wanneer hij zich innerlijk over iets amuseerde.

„Wat bedoel je nu weer met dien onzin?” snauwde de hoofd-inspecteur hem toe.

„Maar chef, is het u dan nog niet duidelijk, dat hier weer een Raffles-streek in het spel is?” vroeg Marholm.

„Houd toch op met dien dief! Ik ken je voorliefde voor dit individu. Je wordt nog eens gek met je Raffles,” zei Baxter nijdig.

„Ik geloof eerder, dat jij nog eens gek wordt,” dacht de „vloot” bij zich zelf, doch hij nam zich er wel voor in acht, om zijn meening hardop te zeggen.

Het was te voorzien, dat het gesprek op deze wijze nog een poos zou worden voortgezet, doch juist kwam op dat oogenblik een beambte binnen, die er een eind aan maakte, door den hoofd-inspecteur een brief te overhandigen.

Baxter scheurde de enveloppe er af en las vluchtig den inhoud. Hij scheen zich er niet erg over te verheugen, want zijn rood gezicht kreeg nu een paarskleurigen tint, zijn gansche lichaam trilde, en met een luiden vloek viel hij in den naastbij staanden stoel neer.

Het zweet parelde hem van opgewondenheid langs zijn voorhoofd, en zijn stem klonk half gesmoord, toen hij nu met moeite zei:

„Nee, dat loopt de spuigaten uit. Marholm, beste kerel, raad en help mij. Ik krijg nog een aanval van waanzin!”

„Nu kan hij weer „beste kerel” zeggen!” dacht de „vloot”, inwendig lachend; hij antwoordde luid, doch met een ernstig gezicht:

„Wanneer u daar bang voor bent, inspecteur, dan kan ik u een koude douche aanbevelen.”

„Schei uit met je aardigheden!” riep Baxter en sprong van zijn stoel op. „Je zoudt mij liever raden, wat ik daarmee doen moet.”

Hij gaf den secretaris den brief, dien hij zoo juist ontvangen had en liep, terwijl deze dien las, met groote stappen zijn bureau op en neer.

Hoe verder Marholm las, hoe meer zijn gelaatstrekken ophelderden, tot hij ten slotte in een schaterlach uitbrak. Hij las:

Zeer gewaardeerde heer hoofd-inspecteur!

Ik voel mij gedwongen u te schrijven, daar ik u dubbel dank verschuldigd ben. U hebt niet alleen mijn plan ondersteund om de armen van Londen door het geven van een concert krachtdadig te steunen door voor een plaatsbiljet een aanzienlijk bedrag te betalen, doch u bent mij ook zeer van dienst geweest door uw beminnenswaardige tegemoetkoming. —

U zult gaarne willen weten hoe? Welnu, eenvoudig omdat gij den millionair Carlyle zoo goed in de auto hielpt, die ik met mijn vriend bestuurde. U hebt mij daardoor de moeite bespaard om geweld te moeten gebruiken, want ik was er toe genoodzaakt, om Carlyle in elk geval naar een veilige plaats te brengen, daar ik met dezen heer een kleine rekening te vereffenen had. Van welk soort deze is, zal ik voorloopig moeten verzwijgen. Mocht Carlyle niet geheel vrijwillig op mijn voorwaarden ingaan, dan zal ik hem daartoe moeten noodzaken.

Het doel van dit schrijven is alleen, om u omtrent het lot van den millionair gerust te stellen. Hij bevindt zich in veiligheid en wordt goed verzorgd. Ik raad u echter, de krachten van uw beampten te sparen. Het zou geen doel treffen, wanneer u liet navorschen waar hij was, want u zoudt noch van de verblijfplaats van den millionair, noch van mij een spoor vinden.

Ge zoudt nog eerder een naald in een hoorscheff vinden.

Wanneer Carlyle echter datgene heeft nagekomen, wat ik van hem eisch — en ik twijfel er niet aan, of hij zal het doen — dan zal hij weer te voorschijn komen.

voorloopig dank ik u nogmaals voor uw krachtdadige ondersteuning en ben

met beste groeten

Uw

JOHN RAFFLES.

Daar Marholm nog altijd zijn lachlust bot vierde, ging Baxter met gerimpeld voorhoofd voor hem staan en zei knorrig:

„Zal je nu eindelijk eens met dat domme lachen ophouden? Wat kan ik nu het beste doen?”

„In het geheel niets, inspecteur, alleen afwachten!” was het antwoord der „vloot”.

„Je bent wel — —!” stooft Baxter op en wendde zich tot den beambte, die nog in het vertrek aanwezig was.

„Onmiddellijk moeten alle politieposten

van de zaak onderricht worden. Hedennacht moeten alle publieke parken worden doorzocht."

"Maar om 's Hemelswil, inspecteur, gelooft u dan, dat u daar Raffles en den millionnair zult vinden?" vroeg de „vloot".

Baxter keek zijn secretaris met een minachtenden blik aan.

„Doe datgene, wat ik u bevolen heb!" sprak

hij nu tot den beambte, die groette en daarna het bureau verliet.

„En zoo iemand noemt zich detective!" bromde Baxter in zich zelf, terwijl hij de „vloot" met een blik vol minachting aankeek en toen naar zijn kamer ging.

„En zoo iemand noemt zich hoofd-inspecteur van politie!" mompelde Marholm en keek zijn chef hoofdschuddend na.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Levend begraven.

Charly Brand liep in de fraai gemeubileerde bibliotheek van lord Lister in diens woning in Broadstreet opgewonden heen en weer.

Hij had reeds ontelbare malen op zijn horloge gekeken en van zenuwachtige opgewondenheid twee dozijn sigaretten opgerookt, zoodat het vertrek in een dichten blauwen nevel gehuld was.

Hij ging juist weer naar het venster, om op de straat, waar de lantaarns reeds waren aangestoken, te kijken, toen de deur van het vertrek bijna geruischloos werd geopend, en een oude heer met witten baard en een bril voor de oogen binnenkwam.

Hoe zacht dit ook plaats had, toch had Charly dit gedruisch vernomen.

In de verwachting, zijn vriend te zien, keerde hij zich snel en verheugd om, doch trad onwillekeurig een stap achteruit, toen hij zich tegenover den ouden heer bevond, die een bijzonder geleerd uiterlijk had.

„U wenscht?" stamelde hij verlegen.

De oude heer begon vroolijk te lachen en zei tot den jongen man:

„Soupeeren wil ik, deugniet!"

Bij den klank van deze stem begon ook Brand te lachen en zei:

„Is het mogelijk? Edward, ben jij het? — Ik heb je werkelijk niet herkend."

De lord was nu verder het vertrek binnengegaan en ontdeed zich van pruik en baard. Toen hij den blauwen bril afzette, kwamen zijn verstandige doordringende, grijze oogen te voorschijn, die vroolijk lachten.

Brand bemerkte de goede stemming van zijn vriend en zei:

„Je schijnt goede berichten te hebben, Edward."

„Die heb ik ook, Charly," luidde het antwoord.

„En ik was al bezorgd, dat er iets met je

gebeurd zou zijn, omdat ik je bij mijn terugkomst hier niet vond," hernam Brand.

„Wat zou er met mij gebeurd zijn?" antwoordde de lord, die intusschen, door zijn vriend geholpen van kleeren verwisselde.

„Vertel eens op!" zei Brand ongeduldig.

„Haast je langzaam!" antwoordde lord Lister. „Eerst zou ik gaarne mijn thee en wat brood en vleesch willen hebben, want sedert van middag heb ik niets genuttigd, en de lange weg heeft mij hongerig gemaakt. Aan het souper zal ik je alles vertellen."

Toen de beide vrienden aan de gedekte tafel in de gezellige eetkamer zaten, zei de lord:

„Carlyle is er volstrekt niet toe te bewegen, een schriftelijke bekentenis van zijn schuld te geven. Ik heb vandaag nog eens alles beproefd, wat maar mogelijk was. Hij maakt er vast staat op, dat niemand hem iets kan bewijzen. De eenige, waar hij kenkelijk bang voor is, is Charles Rawlinson. Deze kan niet gevaarlijk voor hem worden, zoo lang hij achter de stevige muren van Hanwell als ongeneeslijk krankzinnige zit. Hij heeft volkomen gelijk, wanneer hij beweert, dat hij voor dien man veilig is, want wie zou den krankzinnige gelooven, wanneer hij iets ten nadeele van den millionnair getuigde? En dat de arme man voor altijd levend begraven blijft, daar zorgt de geldzak van den millionnair wel voor.

„De sluwe kerel is natuurlijk ook niet bang voor zijn leven, want hij weet, dat ik mij nooit tegen het leven en de persoonlijke vrijheid van een mensch vergrijp."

Over lord Listers voorhoofd trok een wolk van misnoedigheid. Hij stak een sigaret op en blies den rook daarvan naar het plafond. Daarna ging hij voort:

„Weet je, wat mij die kerel kalm in het gezicht zei, toen ik hem in den veiligen schuilhoek opzocht en hem gelegenheid wilde ver-

schaffen om zijn verklaringen aan het licht te brengen?

„Hij verklaarde mij koelbloedig, dat hij het getroost zoo lang in zijn onvrijwillige gevangenis zou uithouden, totdat ik hem er weer uitliet.

„Uw lordschap zal wel het geduld verliezen. En dat er aan mijn bezittingen geen schade wordt berokkend, daarvoor staan mij mijn veiligheidsmaatregelen borg. Uw lordschap kan mij niets doen, dat weet ik; dus ik wacht alles getroost af,” antwoordde mij de kerel met onverbloemden spot.”

Lord Lister sprong van zijn stoel op en liep mismoedig het vertrek op en neer. Na een poos bleef hij voor zijn vriend staan en zei met fonkelende oogen:

„En toch zal ik dien schurk er toe noodzaken, datgene te doen, wat ik van hem verlang.”

„Hoe wil je dat dan klaar spelen, Edward?” vroeg Brand.

„Zeer eenvoudig, Charly,” antwoordde Raffles. „Ik weet, dat die dief een grenzeloos vrees voor Charles Rawlinson heeft, omdat hij het bewijs verkregen heeft, dat hij hem naar zijn leven stond. Dit is het eenige middel, hem te dwingen.”

„Doch, wat zou dat dien armen man helpen? Hij is toch achter de stevige muren van Hanwell levend begraven?” antwoordde Brand.

„Wij zullen hem uit dit graf moeten bevrijden!” zei lord Lister beslist en begon weer in het vertrek heen en weer te loopen.

„Zou dat wel mogelijk zijn?” vroeg Brand twijfelachtig.

Lord Lister begon te lachen. . . .

„Wijl het ons destijds is gelukt, iemand, die een les verdiende, naar Hanwell te brengen, zooals je je nog wel zult herinneren, zoo zullen wij ook wel iemand, die daar ten onrechte opgesloten is, er wel kunnen uithalen,” zei hij.

„Doch wij zijn niet voldoende op de hoogte van de bestaande toestanden,” meende Brand. „Zal Rawlinson zich willen laten bevrijden, wijl hij ons niet kent, zelfs wanneer wij toegelaten worden? Zoo gemakkelijk zal dat toch niet gaan.”

Lord Lister ging naar zijn vriend en klopte hem op den schouder, terwijl hij lachend zei:

„Beste Charly, heb je het ooit beleefd, dat ik iets gezegd heb, wanneer ik riet van de uitvoerbaarheid van mijn plannen overtuigd was? Wij zullen Charles Rawlinson bevrijden, en zelfs nog hedennacht, binnen eenige uren.”

Brand keek zijn vriend met open mond aan.

Raffles begon luidkeels te lachen, toen hij het gelaat van zijn vriend zag.

„Jawel, mijn jongen, kijk maar niet zoo verwonderd,” zei hij. „Ik was vandaag in het krankzinnigengesticht en heb mij door alle vertrekken laten leiden. Bovendien heb ik Charles Rawlinson gezien en hem een brief toegestopt, waarin ik hem het gansche plan mededeelde. Hij zal beslist dezen nacht er toe geneigd zijn.”

„Hoe ben je daar dan binnen gekomen?” vroeg Brand.

„Zeer eenvoudig. Ik heb mij als professor Dowler uit Oxford voorgesteld en verzocht of ik het gesticht eens mocht bezichtigen”, antwoordde Raffles lachend.

„Ha zoo, daarom dus de vermomming van den bejaarden geleerde!” zei Charly, die nu eerst een verklaring voor de verkleeding van zijn vriend vond.

„Natuurlijk Charly,” lachte Raffles. Nu zullen wij ons echter niet langer ophouden, doch alles voor ons doel in orde brengen.”

Zuidwestelijk van het Hanwell-Park ligt het beroemde krankzinnigengesticht.

Op een weg, die van het park onder het spoorweg-viaduct doorloopt, naderde in snelle vaart een auto en hield stil bij Uxbridge Road.

De straat is daar nog niet geheel volgebouwd en er loopen gewoonlijk weinig menschen. Vooral niet, wanneer, zooals thans, de duisternis reeds gevallen is.

Niettemin schenen zij, die in de auto zaten er op bedacht te zijn, om zoo weinig mogelijk opzien te verwekken, want zij brachten hun auto langzaam en voorzichtig achter een dicht struikgewas.

Twaalf doffe slagen verkondigden het middernachtelijk uur, toen twee donkere gestalten uit het struikgewas te voorschijn kwamen en in de richting van het krankzinnigengesticht verdwenen.

„Heb je het gehoord Edward,” zei een der beiden vermomden, „het heeft reeds twaalf uur geslagen! Waarom moesten wij ook nog dien omweg door het park maken!”

„Je weet, Charly,” antwoordde zijn begeleider, „dat voorzichtigheid steeds aanbevolen blijft. Na de geschiedenis van het concert heeft vriend Baxter zeker alle politie-agenten op de been gebracht, om ons op te sporen. Waarom zullen wij ons noodeloos in gevaar begeven? Rawlinson zal wel wat geduld hebben als wij niet precies op tijd zijn. Laat ons nu echter zwijgen! Wij moeten in stilte werken, als wij ons niet aan het gevaar willen blootstellen, dat ons plan nog mislukt. Je weet wat je te doen hebt!”

Intusschen waren de beide vrienden voor het groote gebouw aangekomen, dat door een hoogen muur omringd was.

Zij bleven voor den muur staan. De lord had ontdekt, dat de cel van den ongelukkigen Rawlinson zich op de tweede verdieping bevond.

Wat zijn plan echter bemoeilijkte was, dat het eenige getraliede venster der cel uitzag op een binnenplaats.

Daarom scheen het den lord geraden, den toegang tot het gebouw te zoeken door een der benedenvensters, die ieder slechts door twee ijzeren staven beschut waren.

Hij wilde, als het hem gelukken mocht in de gang te komen, de cel van Rawlinson open maken en met dezen denzelfden weg teruggaan, dien hij bij het naar binnen klimmen gebruikt had.

De beide vrienden hadden bij den muur een koffer, dien zij meegebracht hadden, neergezet, dien geopend en er een lange touwladder uitgenomen.

Brand bukte zich en de lord stapte op zijn rug. Toen kon hij met zijn handen den bovenrand van den muur beetpakken.

Zonder zich te bedenken, zwaaide hij zich er op en ging er dwars overheen liggen.

Brand reikte zijn vriend thans de touwladder; deze trok haar over den muur, zoodat hij er gemakkelijk op- en afklimmen kon.

Hij bevestigde de ladder aan een haak, die hij ontdekt had en gaf zijn vriend een wenk om hem te volgen.

Brand klom naar boven en op een wenk van den lord daalde hij dadelijk weer af naar de binnenplaats.

Lord Lister bleef boven op den muur en trok het gedeelte van de ladder, dat aan de straatzijde hing, naar boven en hing het aan den haak. Hij dacht dat deze voorzichtigheidsmaatregel noodig was, opdat de een of andere toevallige voorbijganger de ladder niet zou bemerken.

Nadat ook dit gebeurd was, daalde ook hij naar de binnenplaats af.

Brand had intusschen de muren bekeken en zei tot zijn vriend, dat hij er geen mogelijkheid toe zag, om op de tweede étage te komen.

Deze wees echter naar de ijzeren krammen, die in den muur bevestigd zaten:

Hij haalde uit de koffer een tweede touwladder te voorschijn benevens eenige andere gereedschappen, die hij in zijn zakken stak, terwijl hij de touwladder om zijn hals sloeg.

Toen hij dit gedaan had, trachtte hij de onderste kram beet te pakken.

Dit gelukte hem ook.

Brand keek vol spanning naar hetgeen zijn

vriend verrichtte, wien het moeilijke werk weldra gelukt was.

Met behulp van de touwladder en de krammen had de lord het venster op de eerste étage weldra bereikt.

Maar nu moest hij nog trachten een étage hooger te komen.

Brand zag dat zijn vriend zich op een gevaarlijk punt bevond en voelde zijn hart tegen zijn ribben bonsen. Maar Raffles had een der tralies weten te bereiken en hield zich daaraan krampachtig vast.

Nu was hij in veiligheid en na eenige oogenblikken was hij bij het venster.

Hij nam de touwladder, die om zijn hals hing en kroopte die aan een der ijzeren staven vast.

Nadat hij op deze manier een houvast had gekregen, haalde hij een plakpleister uit den zak, kleefde die aan een der vensterglazen, haalde vervolgens een glasdiamant uit zijn zak en zette dien op de ruit.

Tot viermalen toe herhaalde zich een kort snijdend gekras.

Raffles had een vierkant in de ruit gesneden en drukte dit stuk er nu met behulp van den plakpleister geruischloos uit.

Ten slotte stak hij zijn arm voorzichtig door de gemaakte opening, opende de van binnen zittende grendels, waarna het raam openging en hij naar binnen kon stappen.

Het eerste wat hij nu deed, was de touwladder, die hij om den hals had gehad, aan de staven te bevestigen waarna hij het onderste gedeelte naar beneden liet zakken.

Nadat hij nu alles had voorbereid, gaf hij zijn vriend een teeken, waaruit deze begreep, dat hij hem volgen moest.

Brand klom de ladder op en stapte, zonder geluid te maken, naast den lord op den vloer.

Hij fluisterde zijn vriend in het oor:

„Was je eigenlijk niet van plan om door het venster van de tweede étage te klimmen? — Ik meen toch dat hij boven is?”

„Neen, het is beter zoo. Waarom zal men het zich moeilijker maken dan noodig is,” antwoordde lord Lister, eveneens op fluisterenden toon.

Hij gaf Brand een wenk om hem te volgen, en beiden gingen naar de trap.

Of men, niettegenstaande alles zoo stil mogelijk geschied was, het indrukken van het venster toch gehoord, of door dat men het gesprek der beide vrienden afgeluisterd had, onraad vermoed had, valt niet uit te maken, maar toen zij de trap bestijgen wilden, ontmoetten zij een verpleger, die met een revolver in de hand de beide indringers tegen hield.

„Blijft staan, of ik schiet!” riep de man.

Maar nog vóórdat hij zijn bedreiging ten uitvoer kon brengen, was de lord om hem toegesnel en gaf hem zulk een slag op den arm, dat de revolver in een hoek vloog.

Tegelijkertijd drukte hij het hoofd van den man zoo vast tegen zijn borst, dat deze geen geluid kon geven.

„Vooruit, Charly! touwen!" riep Raffles.

Brand gaf onmiddellijk uitvoering aan den wensch van zijn vriend en had binnen eenige oogenblikken de armen en beenen van den verpleger vastgebonden.

De lord tastte nu in zijn zak, haalde er een doek uit en stopte den man dien in den mond.

Men hoorde slechts eenig gorgelend geluid; de man kon nu geen weerstand meer bieden of geluid maken.

Het licht der maan, dat door de vensters scheen, diende de beide vrienden bij hun werkzaamheden, ook nu, terwijl zij den man in een hoek neerlegden, en lord Lister hem met zijn mantel bedekte, opdat hij niet zoo gemakkelijk in het oog zou vallen.

Dit alles was zeer vlug in zijn werk gegaan en nu gingen de beide vrienden de trap op, die naar de tweede verdieping leidde.

Lord Lister moest des namiddags wel goed uit zijn oogen gekeken hebben, want zonder zich te bedenken, ging hij naar een met ijzer beslagen deur, om die door middel van zijn werktuigen te openen.

Hij werkte met koortsachtige haast en het duurde dan ook iet lang of de deur ging open.

Bij het schijnsel der electriche lantaarn zag Brand een lange gestalte uit de duisternis te voorschijn komen.

De man zag er spookachtig uit. Zijn haar was grijs en uit het vale gezicht fonkelden de

donkere oogen, die niets van haren glans verloren hadden.

De ongelukkige stak zijn bevrijders de hand toe en wilde woorden van dank stamelen. Doch de lord legde hem het zwijgen op en verzocht hem om spoed te maken.

Weldra liepen alle drie in groote haast de trap af.

Toen de lord den gebonden verpleger voorbijging, nam hij den mantel weer weg, omdat het in het belang van den man was, dat men hem nu spoedig ontdekte.

Toen zij bij het open venster teruggekomen waren, zette Lord Lister zijn voeten het eerst op de touwladder, omdat hij vermoedde, dat Rawlinson te zwak was, om alleen den weg af te leggen.

Hij steunde hem en bereikte met zijn beschermeling weldra den grond.

Brand volgde spoedig.

Met vluggen tred bereikte men de auto, waarin lord Lister den armen Rawlinson een warmen mantel omhing, dien hij uit voorzorg had meegenomen.

Toen de auto wegreed, dacht Raffles bij zich zelf:

„Alweer een ongelukkige voor ondergang behoed."

Brand scheen deze gedachte geraden te hebben, want hij keerde zich om en zei lachend:

„Dat was een echte Rafflesstreek!"

„En, naar ik meen, niet de slechtste," antwoordde de lord.

Rawlinson greep de hand van den lord en drukte die uit dankbaarheid, terwijl een paar heete tranen langs zijn uitgeteerde wangen rolden....

NEGENDE HOOFDSTUK.

Toegegeven.

Te Aperton, aan het eind van den straatweg, die naar Wembly voert, staat een klein huis, dat sedert jaren niet meer bewoond werd, want men vertelde dat het daarin niet pluis was.

Voor eenigen tijd echter hadden twee vreemdelingen het gehuurd en vertoefden er nu en dan eenige dagen.

De heeren moesten wel rijk zijn, dacht men in het dorp; zij zouden zeker nog wel een ander huis in de stad hebben, omdat zij slechts zelden in het huisje aanwezig waren.

Maar daar de huur geregeld betaald werd,

bemoede zich verder niemand met het huis of zijn bewoners.

Geheel Aperton lag reeds lang in diepe rust, toen op den straatweg een auto naderde en voor het eenzame huisje stil hield.

De daarin zittenden, drie in mantels gehulde mannen, stapten uit de auto en gingen naar het huisje toe.

De een, een lange figuur, scheen te beven van koude, want zijn tanden klapperden, toen hij zei:

„Dus hier zal ik den ellendeling terugvinden!"

„Wees kalm, waarde vriend! Ge moet u heel stil houden en uw tegenwoordigheid niet te vroeg verraden, anders heeft het de uitwerking niet, die ik mij voorstel," werd hem geantwoord.

De spreker had intusschen de deur ontsloten en alle drie gingen het huis binnen.

Plotseling gloeide het electricisch licht en bij het schijnsel daarvan zag men lord Lister een valdeur openen, die naar het sousterrain scheen te voeren.

„Ik verzoek u, mij te volgen!" zei hij kortaf.

Bij het heldere licht der electricische lampen zag men, dat in den kelder geen vensters waren, maar alleen muren en deuren.

Raffles ontsloot een dezer deuren en verzocht de heeren om binnen te gaan.

Ook hier werd licht ontstoken en nu zagen de bezoekers, dat zij zich in een goed gemeubileerd vertrek bevonden, waarin echter geen venster was.

De lord noodigde Rawlinson uit plaats te nemen.

Toen draaide Raffles het licht weer uit en ontsloot een deur, die naar een ander vertrek leidde.

Toen de deur open ging viel het heldere licht daarin.

In het schijnsel van dat licht zag men den millioenenkoning Carlyle bij een tafel zitten, die midden in het vertrek stond.

Voor hem lag een opengeslagen boek en hij scheen zich uitstekend op zijn gemak te gevoelen.

Hij had het ontsluiten der deur gehoord en keerde zich om, toen de lord en Brand binnenkwamen.

Hij keek Lister met een ironisch lachje aan en vroeg spottend:

„Waarom heb ik de eer van uw bezoek te danken, mylord?"

Raffles scheen deze spottende woorden niet te hooren. Hij ging naar Carlyle en vroeg:

„Bent u nu misschien bereid om de verklaring te teekenen? Ik vraag het u thans voor den laatsten keer."

„En als ik dat weiger?" vroeg de millionaire.

„Dan zal ik u er toe dwingen!" zei lord Lister op zulk een ernstigen toon, dat Carlyle verwonderd opkeek en de schouders ophaalde.

Op een wenk van den lord nam Brand eenige papieren uit een leeren tasch en spreidde die op de tafel uit.

Thans zei lord Lister op ernstigen toon:

„Hoor mij nog eens aan. Ik eisch van u, dat u deze verklaring onderteekeut, waarbij u bekennt, een misdaad begaan te hebben tegen uw voormaligen compagnon Fred Rawlinson, een misdaad die u, als ze wereldkundig werd,

niet alleen uit de maatschappij zou stooten, maar ook financieel zou ruïneeren.

„Deze verklaring, door u zelf onderteekeut, zal ik nimmer gebruiken, maar voor mij slechts een wapen zijn, als ge de voorwaarden niet mocht vervullen, die ik u verder nog zal stellen.

„U moet namelijk onmiddellijk ook een tweede verklaring onderteekeuten, waarbij u aan uw voormaligen levensredder George Layard, een levenslange lijfrente toestaat.

„U moet u er voorts schriftelijk toe verbinden om aan de weduwe van uw vroegeren compagnon, onmiddellijk de som van 5000 pond uit te keeren en aan haar en haar kinderen een jaarlijksche lijfrente verstrekken van 1000 pond sterling, welk bedrag na den dood der moeder onder haar kinderen moet verdeeld worden.

„Eindelijk moet u aan Charles Rawlinson in eens 5000 pond betalen en verklaren, dat het uw wensch is, hem uit het gesticht te Handwell te ontslaan, omdat ge er van overtuigd zijt, dat hij volkomen normaal is."

Tot zoo ver had de millionaire kalm alles aangehoord, maar toen Raffles als voorwaarde stelde, dat hij bekennen zou, dat zijn moordenaar een normaal mensch was en daarom ontslagen moest worden, werd hij doodsbлек en riep:

„Nooit! Ik wil niet in handen van dien duivel vallen. Ik zou uw andere voorwaarden kunnen aannemen, maar deze niet; ik wil hier liever verhongeren."

„Ben je dan zó bang voor mij, ellending!" hoorde men op eens een stem uitroepen.

De millionaire schrok en zonk, alsof een bliksemstraal hem getroffen had, op zijn stoel neer.

In doodelijken angst, alsof hij op eens een spook had gezien, keek hij op.

Het gezicht van den binnengetreden Rawlinson was trouwens ook verschrikkelijk.

Men zag in een gerimpeld, vermagerd en tanig gelaat een paar fonkelende oogen, terwijl de beenige tot vuisten gebalde handen zich naar de leuning van een stoel uitstrekten alsof hij dien naar het hoofd van Carlyle wilde slijngen.

De lord stond met gekruiste armen te kijken naar de uitwerking van deze plotselinge verschijning.

Hij ging naar Carlyle toe en zei:

„Het is zeer weinig, wat er van u verlangd wordt. Ge hadt een andere, veel zwaardere straf verdiend; mr. Rawlinson echter is van plan, om, zoodra ge de voorwaarden vervuld hebt en hem de bewuste som hebt uitbetaald,

Engeland voor altijd te verlaten en weer naar Indië te gaan.

Ik vraag u dus nu voor den allerlaatsten keer wat ge verkiest; u zelf aan den rechter overleveren of teekenen".

Carlyle begon te zuchten.

Hij bedacht zich een oogenblik en zei: „Ik zal teekenen."

Raffles gaf hem een pen en Carlyle teekende, wat van hem verlangd werd.

Toen alle formaliteiten afgehoopen waren, werd de millionnair geblinddoekt en zijn armen op den rug gebonden.

Men bracht hem naar de auto; alle vier stapten er in en nu ging het zoo vlug mogelijk, langs een omweg naar de hoofdstad.

Eindelijk kwam de auto langs Park Road en hield bij den muur van den dierentuin stil.

In den geheelen omtrek was niemand te zien; men hoorde alleen nu en dan het brullen der wilde dieren.

De gevangene werd op straat gezet en de blinddoek van zijn oogen genomen.

Brand hield hem een revolver voor en zei:

„Bij het eerste geluid dat ge laat hooren, jaag ik u een kogel door het lichaam".

Daarna werden de boeien losgesneden, de prop uit den mond genomen en bliksemsnel sprongen toen Raffles en Brand weer in de auto, die in de duisternis verdween.

Toen de millioenenkoning Carlyle den volgenden dag weer te voorschijn kwam, verwonderde geheel Londen zich, en men schudde de hoofden, toen hij beweerde, dat hij afwezig was geweest wegens uitstедigheid.

Toch sprak de millionnair geen onwaarheid.

Het had er den schijn echter wel van, dat hij onwaarheid had gesproken, want de gepantserde auto, waarin Raffles den million-

nair weggevoerd had, vond men bij de ochtendschemering voor de deur der villa.

Toen de bedienden dit aan Carlyle mededeelden, beweerde hij geen sleutel van de garage bij zich gehad te hebben en daarom de auto buiten te hebben moeten laten.

Maar zoodra de bedienden vertrokken waren, mompelde hij:

„Wat is die Raffles toch een vreemde kerel! Hij neemt millioenen weg, waar hij ze maar krijgen kan, maar een ellendige auto brengt hij terug."

Een der eersten, die den volgenden dag aan Carlyle een bezoek brachten, was hoofd-inspecteur Baxter.

Maar daar de millioenenkoning ook tegenover hem beweerde, dat hij geheel en al uit vrijen wil op reis was geweest, bleef er voor hem niets anders over, dan heen te gaan.

Hij wist trouwens wel beter, want de brief van lord Lister had hem alles opgehelderd.

Intusschen scheen Carlyle zeer bang te zijn voor Raffles, want reeds den dag na het nachtelijk avontuur ontving Layard en ook de weduwe, de voor hen bedongen bijdragen.

De 5000 pond voor Rawlinson waren den volgenden morgen op de plaats die lord Lister had aangewezen, aanwezig, zoodat de man reeds denzelfden voormiddag uit Londen vertrekken kon.

Raffles en Brand begeleidden hem tot aan het station, en toen de trein vertrok, zei de lord tot zijn vriend:

„Nu wij het geluk hebben gehad, ook deze zaak in het reine te brengen, stel ik voor om van onze vermoedenissen een tijdje te gaan uitrusten aan de Riviera! Wat zeg jij daarvan Charly?"

Wij veronderstellen het antwoord van den ijverigen secretaris van lord Lister niet te behoeven mededeelen.

De volgende aflevering (Nr. 594) zal bevatten:

De vacantie van Hoofd-Inspecteur Baxter.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885